

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

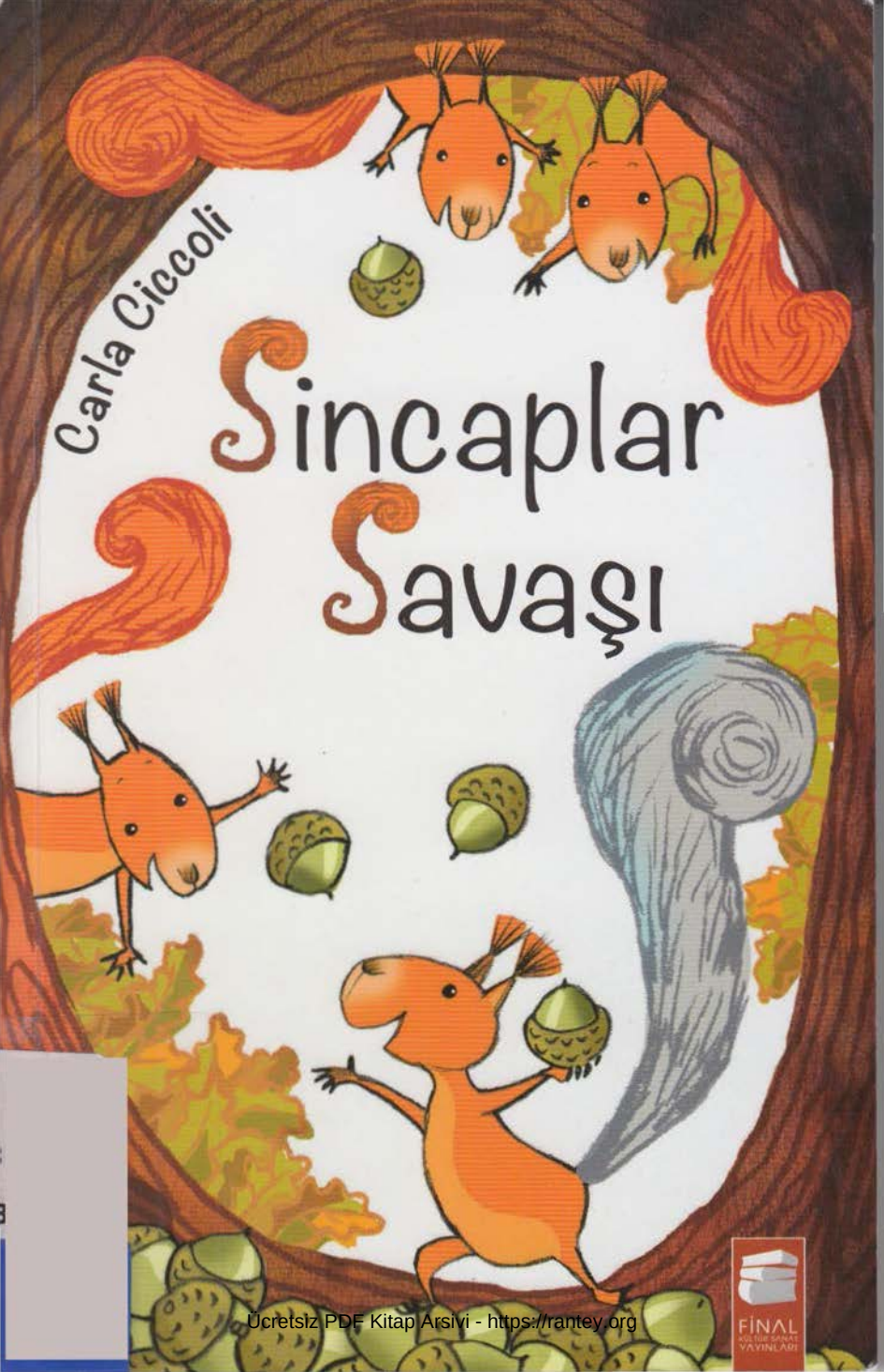
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Carla Ciccoli

Sincaplar Savaşı

IL BATTELLO A VAPORE EDEBİYAT ÖDÜLÜ - 2011
"EN İYİ YAZAR"

İngiltere'de yaşayan kahverengi sincaplar ile gri sincaplar,
yıllardır bitmek bilmeyen bir savaşın içindedirler.

Bu savaşın ortasında dünyaya gelen küçük sincap Lenny ise
ne kahverengidir ne de gri; çünkü bir melez olan Lenny,
her iki rengi de üzerinde taşımaktadır.

Kendisiyle ve ailesiyle ilgili gerçekleri öğrenince hayatı altüst olan
Lenny'yi şimdi çok zor bir görev beklemektedir.

Çünkü her ikisi de sincap olan bu iki halkı barıştırarak yıllardır
süren bu acımasız ve anlamsız savaşı sona erdirebilecek tek kişi,
Lenny'den başkası değildir.

ISBN 978-605-37

Sincaclar Savaşı
Özgün Adı: La guerra degli scoiattoli
Yazan: Carla Ciccoli
Resimleyen: Desideria Guicciardini

© 2012 Edizioni Piemme S.p.A., Corso Como 15, 20154 Milano-Italia
International Rights © Atantya S.p.A. - via Leopardi 8, 20123 Milano, Italia

Bu kitabın yayın hakları
© Final Yayıncılık Rek. San. Tic. Ltd Şt.'ye aittir.

Sertifika No: 10876
ISBN: 978-605-374-410-8

1. Baskı: Ağustos 2013

Türü: Resimli Çocuk Edebiyatı - 61

Bu kitabın tüm yayın hakları Final Yayıncılık'a aittir.
Yayıncıdan önceden alınmış izin olmadan kısmen veya tamamen
alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt:
Neşe Matbaacılık Yay. San. ve Tic. AŞ
Akçaburgaz Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No: 17
Esenyurt – İstanbul
Sertifika No: 22861
Tel: 0 212 886 83 30

Genel Dağıtım:
Final Pazarlama
Tel: 0212604 1000

Final Kültür Sanat Yayınları
Büyükdere Cad. Cem İş Merkezi No:23 Kat:6 Şişli / İstanbul
Tel: 0212 343 76 00

www.finalkultursanat.com
info@finalkultursanat.com
facebook.com/FinalKulturSanat
twitter.com/Final_KSY

Carla Ciccoli

Sincaplar Savaşı

Resimleyen:
Desideria Guicciardini

İtalyanca aslından çeviren:
Selin Özkarnak

İçindekiler

Anneme ve babama...

İçindekiler

1. Savaşın Başlangıcı	11
2. Sıra Dışı Bir Sincap	21
3. Boyalı Kuyruk	33
4. Gerçek Ortaya Çıkıyor	45
5. Firari Sincap	59
6. Kaçak Sincap Aranıyor!	65
7. Görünmezler Kenti	77
8. Direniş	91
9. Meşe Palamutlarının Soyu Tükenmemiş	105
10. Küçük Kahraman	117
Son	133
Teşekkürler	140
Yazar ve Çizer Hakkında	142

Size anlatacağım bu hikâneyi biraz tuhaf bulacağınıza eminim, fakat kesinlikle merakınızı kamçılacaktır. Size kimden mi bahsedeceğim? Biraz garip yaradılışlı ve başına bazı talihsizlikler gelmiş bir arkadaşından. Fakat hikâyemi anlatırken herhangi bir kandırmacaya başvurmayacağımdan emin olabilirsiniz.

Anlatacağım bu hikâyede eğlenmek garanti! Fakat yine de hikâyenin savaş yıllarında geçtiğini de size söylemeliyim. Kahverengi sincaplar ile gri renkli sincapları birbirine düşman eden, İngiltere'yi yıllar boyu kasıp kavuran bir savaş bu.

Ancak bütün iyi niyeti ve saflığıyla arkadaşım, barış ve düzeni İngiltere'ye geri getirecek. Onlara, farklılıklardan korkmayıp çeşitliliğe saygı duymamız gerektiğini gösterecek. Ve onlar da, kalıcı olan tek gerçeğin DOSTLUK olduğunu anlayacaklar.

Her neyse, şimdi lafı uzatıp hikâyenin sürprizini bozmayayım ve her şeyi en başından anlatmaya başlayayım.

Umarım hepiniz bu hikâyeyi seversiniz ve okurken iyi vakit geçirirsiniz.

ŞİMDİDEN İYİ EĞLENCELER!

Savaşın Başlangıcı

Hikâye, bundan çok çok uzun bir zaman önce başladı. O zamanlar İngiltere'nin o yemyeşil ve eşsiz güzellikteki bahçelerinde yaşayan hayvan türleri arasındaki dengeyi hiçbir şey bozamayacakmış gibi görünürdü.

Hangi türden olursa olsun, her bir hayvan, diğer türden hayvanlarla uyum içerisinde yaşar; beş çayları, kriket turnuvaları, piknikler ve danslarla tipik bir İngiliz hayatı sürerdi. Nadiren baş gösteren fikir ayrılıklarını da birer beyefendi gibi, daha doğrusu birer "hayvanefendi" gibi kısa sürede çözerlerdi. Nihayetinde barış ve huzur, fırtınadan sonra doğan güneş gibi daima ruhlarına yeniden doğuverirdi.

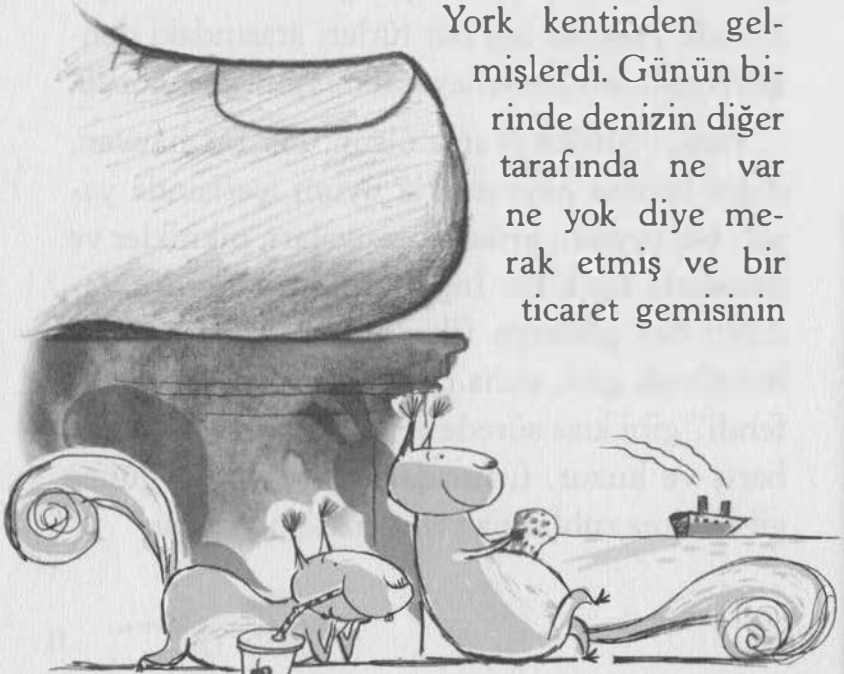
Sincaplar Savaşı

Ancak bir vakit sonra, bazı şeyler değişti.

İngiltere'nin o yemyeşil, güzelim bahçelerinde daha önce görülmemiş bir şey oldu ve bu da tam anlamıyla bir savaşın patlak vermesine neden oldu.

1892 yılında, tarihte ilk kez gri tüylü iki sincap, Londra'da hayvanlar âlemine hükmeden ve bir rakun olan Kral Charles'ın sarayının yakınlarındaki Hyde Park'a adımlarını attılar. Bu iki kemirgen, az buz yol kat etmemişlerdi hani; Amerika Birleşik Devletleri'nin New

York kentinden gelmişlerdi. Günün birinde denizin diğer tarafında ne var ne yok diye merak etmiş ve bir ticaret gemisinin

kaçak yolcuları olmuşlardı. O zamana dek, her bir günü Özgürlük Anıtı'nın dibinde uzanıp cevizlerini kemirerek, vişne sularını yudumlayarak ve puslu ufuk çizgisini seyrederek geçir-mişlerdi.

Gri renkli iki şirin sincabın New York'tan Londra'ya gelmesinde ne gibi bir gariplik olabilir ki? Hem bu durum nasıl olur da bir sava-şı tetikleyecek kadar önemli olabilir diye kendi kendinize soruyorsunuzdur herhâlde.

Kesinlikle haklısınız!

Tabii ki size önce İngiliz sincaplarından bah-setmeliyim, yerli sincaplardan. Kahverengi, büyüleyici tüylere sahip bu minik sincaplar, geleneklerine sıkı sıkıya bağlıydılar ve oldukça tuhaf bir mizah anlayışına sahiptiler –tahmin edebileceğiniz gibi, yaptıkları şakaları sade-ce İngilizler anlayabilirdi. Bu sincapların en önemli özelliklerinden biri de, meşe palamudu-na saplantılı bir biçimde düşkün olmalarıydı. Meşe palamudundan başka bir şey yemedikle-ri gibi, yemek soslarını bile meşe palamudu ile

Sincaplar Savaşı

hazırlıyorlardı. Hatta çaylarını bile yüzyıllardır sadece meşe palamudundan demliyorlardı.

Ayrıca bilmelisiniz ki İngiliz meşe palamudu, dünyada eşi benzeri bulunmayacak bir lezzetteydi ve şüphesiz kahverengi sincapların gurur kaynağıydı. O zamana dek yemyeşil ve güzel İngiltere’de hiç kimse kahverengi olmayan bir sincap görmemişti. Şimdi bu ülkede yaşayan tüm hayvanların, özellikle de kahverengi sincapların gri sincapları gördüklerinde yaşadıkları şoku tahmin edebiliyorsunuzdur. Kendi türünün dünyada tek olduğunu sanan gri sincaplar ve kahverengi sincaplar, birbir-

lerini gördüklerinde neredeyse küçük dillerini yutacaklardı.

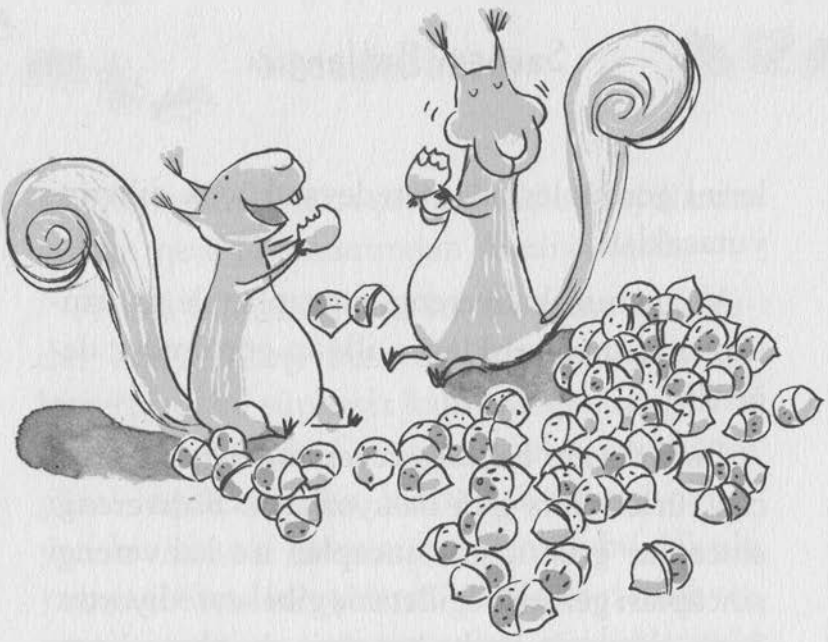
Ve inanın, kahverengi sincaplar ile gri sincapların karşılaştıkları o ilk an görölmeye değeri.

Birbirlerine, başka gezegenlerden gelmiş sincap türleriymiş gibi bakıyorlardı. Kahverengi sincaplar grileri, gri sincaplar ise kahverengi sincapları gerçek değillermiş gibi seyrediyordu. Sanki dünyada başka bir çeşit sincabın olması kesinlikle imkânsızdı.

Gri sincaplar iri ve tombul, kahverengi sincaplar ise küçük ve narinlerdi.

Gri sincaplar buldukları her şeyi yerlerdi, ancak kahverengi sincaplar yalnızca meşe palamudu ile beslenirlerdi.

Peki ya dilleri? Nasıl olur da tek bir dil, bu denli farklı şekillerde konuşulabilir, merak etmemek elde değil doğrusu. Bu konuda yazar George Bernard Shaw şöyle söylemiş: “İngiltere ve Amerika, ortak bir dil tarafından bölünmüş iki ülkedir.” Yani, her ne kadar aynı dili konuş-

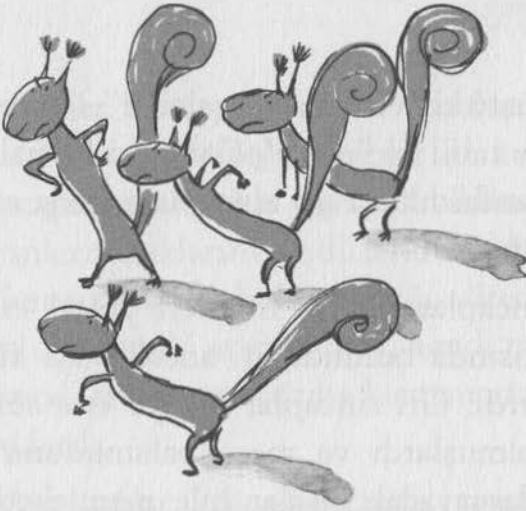

salar da gri sincaplar ile kahverengi sincapların şiveleri birbirinden o kadar farklıydı ki birbirlerini anlamaları neredeyse imkânsızdı.

Başta bu durum her iki taraf için de heyecan verici ve ilgi çekici bir şey olsa da, kısa süre sonra kahverengi sincaplar o ilk meseleyi yeniden hatırladılar.

Önlerine çıkan her şeyi yemeye doğuştan meraklı olan gri sincaplar, büyük bir iştah ve keyifle meşe palamutlarını yemeye başlamışlardı. Kahverengi sincapların dehşet dolu bakışları altında, meşe palamutlarını âdeta silip

süpürüyorlardı. Bu durum karşısında kahverengi sincapların duyduğu öfke gitgide büyüyordu. Yemyeşil ve güzel İngiltere'ye çok sayıda gri sincap doluşup, üstüne üstlük yegâne besin kaynakları olan meşe palamutlarına en az onlar kadar rağbet edince, kahverengi sincapların tepelerinin taşı attı.

Gri sincaplar, birkaç ay boyunca İngiliz meşe palamutlarını neredeyse yağmaladılar. Öyle çok yediler ki sonunda ülkede meşe palamudundan geriye tek bir iz bile kalmadı.

Böylece kahverengi sincapların öfkesi tam anlamıyla nefrete dönüştü. Öyle derin bir nef-

rete dönüştü ki “vicdansız işgalciler”, “vurguncular” ve tabii ki “meşe palamudu hırsızları” diye adlandırdıkları gri sincaplara karşı savaş ilan ettiler.

Gri sincaplara derhâl İngiltere’yi terk etmeleri uyarısında bulundular, ancak boşa kürek çekiyorlardı. Gri sincaplar ülkeye kısa sürede adapte olmuşlardı ve meşe palamudunu bir daha tadamayacak olsalar bile memleketlerine dönmek gibi bir düşünceleri yoktu. Onlara kalırsa, gezegendeki diğer hayvanlardan daha farklı bir beslenme alışkanlığına sahip olmalarının hiçbir yanlış tarafı yoktu. Söz konusu olan, alt tarafı bir meşe palamuduydu sonuçta, dünyada en az onun kadar lezzetli binlerce çeşit yiyecek vardı. Eğer gri sincaplar başka şeyler yiyebiliyorsa, pekâlâ kahverengi sincaplar da yiyebilirdi.

İşte böylece sincaplar arasında bir savaş başladı ve en önemli savaş alanı da Londra oldu.

Ne yapıp ne ettiyse gri sincaplar ile kahverengi sincapları uzlaştıramayan Kral Charles,

savaşın her iki cephesiyle bir tarafsızlık antlaşması imzaladı. Gri sincaplar ile kahverengi sincaplar arasındaki savaş, krallıktaki diğer hayvanların haklarına ve düzenine hiçbir şekilde olumsuz etkide bulunmadığı sürece, aslen kuzen olan bu iki sincap cinsi, kendi meselelerini kendi aralarında çözme konusunda serbest olacaklardı.

Gri sincaplar, kısa süre içinde sayısal üstünlüğü elde ettiler. Londra, karış karış ikiye bölündü: Kentin kuzey kesimi kahverengi sincaplara, güney kesimi ise gri sincaplara aitti.

Her iki taraf da türlerini koruma altına almak için yasalar çıkarttılar ve nihayetinde en azından bir konuda anlaştılar: Kahverengi sincaplar ile gri sincapların evlenmeleri, birlikte çocuk dünyaya getirmeleri, hatta ve hatta en ufak bir iletişime girmeleri bile yasaklanmıştı.

Yıllar geçti, savaş amansızca devam etti.

Kahverengi sincaplar ile gri sincaplar arasında yüz yılı aşkın süren bu savaşta bir kez bile ateşkes ilan edilmedi...

Sıra Dışı Bir Sincap

Aradan yıllar geçti... Serin bir Londra akşamında, Eleonor ve Marvin adlı iki sevimli göçmen güvercin, Green Park'ın ortasındaki bir ağacın üzerine kurdukları yuvalarının girişinde, beklenmedik bir sürprizle karşılaştılar.

Gözleri parlak ela renginde körpecik bir sincap yavrusu, sıcak ve yumuşak bir battaniyeye sarılıp hasır bir sepetin içine yatırılmış ve kapılarının eşiğine bırakılmıştı.

Bu yumuşak bohçanın içinde bir de not buldular.

Sincaplar Savaşı

Sevgili göçmen güvercinler,

Sizlere yalvarıyorum, lütfen benim biricik yavrumu iyi bir kahverengi sincap olarak yetiştirin. Eminim onu en az benim kadar seveceksiniz. Onu benden ayırmaya mecbur bırakan bu anlamsız savaştan koruyabilmek için bunu yapmak zorundayım. Ona iyi bakın.

Sizlere minnettarım.

J.

Eleonor ve Marvin, yaşadıkları şaşkınlıktan ötürü uzun süre sessiz kaldılar. Ne yapacaklarını bilemeden şaşkın şaşkın yavru sincabı izliyorlardı.

Belki de bu bir şakaydı?

Hayır hayır, maalesef bu bir şaka değildi.

Ayrıca yavru sincap, bu iki güvercinin yuvasının önüne yanlışlıkla bırakılmış olamazdı. Onu terk eden her kimse gayet iyi biliyordu ki Eleonor ve Marvin sincap değillerdi. Peki ya neden iki göçmen kuşu seçmişti? İşte bu, çözemeyecekleri bir sırdı.

Eleonor yavruyu içeri almak üzere sepeti kucağına aldığı anda, Marvin ne aradığını tam olarak bilemese de etrafı bir kolağan etti. Keşke evlerinden uzaklaşmakta olan şüpheli birini görebilseydi. Fakat ne yazık ki tüm muhtemel ipuçları gecenin karanlığına gizlenmişti. Kafasında binbir türlü soruyla yuvasına girmeye karar verdi. Bu tuhaf olayın yarattığı tedirginlikle salonda volta atarken oldukça gergin görünüyordu. Eleonor ise başlarına gelen şeyi dünyanın en doğal şeyiymiş gibi

karşılıyıp, minik sincabı huzurlu ve sakin bir şekilde kucagında sallıyordu.

Bir hayli üzgün görünen Marvin, “Şimdi ne yapacağız Eleonor?” diye sordu, gözlerini ufaklıktan ayıramayan karısına bakarak.

Eleonor gözlerinde yaşlarla, “Kocacığım, biz... biz... Biz bir aile olmak için seçildik! Yıllardır hasretini çektiğimiz bebek nihayet geldi işte. Bir güvercin olmasa bile, o da bir can ve biz onu ayrımsız ve koşulsuz bir biçimde sevmeliyiz.”

Marvin duyduklarına inanamadı. “Hayır, hayır, hayır Eleonor! Ona bakamayız!” diye itiraz ederken, bir yandan da karısının niyetini onaylamadığını gösterecek şekilde başını iki yana sallıyordu.

“Neden olmasın? Bu tatlı, savunmasız yarattığı nasıl terk ederiz?” diye üsteledi Eleonor.

Marvin’in şaşkınlığı bir kat daha artmıştı. “Ne demek neden? Çünkü biz iki göçmen kuşuz da o yüzden Eleonor!”

“Eee, bu neyi değiştirir?”

Sıra Dışı Bir Sincap

“Neyi mi değiştirir?” diye sordu Marvin sinirli bir ses tonu ile. Ardından, “Eleonor, canım karıcığım, BİZ GÜVERCİNİZ!” dedi parmağıyla karısını ve kendisini işaret ederek. Sonra da karısının kucağındaki yavruyu gösterip, “VE O DA BİR SİNCAP!” dedi.

Ancak karısı pek orali olmadı. Huzur veren bir ortamda olduğu için mayışan küçük sincabı sevgi ile kucağında sallamaya devam etti.

O an Marvin salondaki en sevdiği koltuğuna atıverdi kendini. Bir süre ikisi de ağzını açmadı. Son-

ra Marvin sakin bir ses tonu ile şunları söyledi: “Eleonor, canımın içi, biraz mantıklı ol. Biz iki göçmen kuşuz. Ve o... O bir sincap. Ortaya çıkabilecek sorunları bir düşünsene.

Gerçek ailesinin kimler olduğunu asla bilmeyecek. Terk edilmiş bir bebek olması bile onun için şimdiden ne kadar acı bir durum. Ayrıca iki göçmen kuş tarafından büyütölmek onu ne denli yıpratır, bir düşünsene.”

Marvin, yavru sincabın onların yanında mutlu olamayacağından korkuyordu. Nereden geldiğini, kim olduğunu bilemeyecek, kimlik bulmakta zorluk çekecek, doğası gereğı uyum sağlayamayacağı bir ortamda büyüyecekti. Anne ve babası iki göçmen kuş olan bir sincap olarak, başka sincaplar ve diğer hayvanlar tarafından alay konusu edilecekti.

Eleonor ise Marvin kadar endişeli değildi. “Canım, endişelenme. Bensenin neden korktuğunu gayet iyi biliyorum. Ama onu sevgimizle her türlü kötölükten koruyacağız. İki göçmen kuş tarafından yetiştirilirken kılına bile zarar gelmeyecek, göreceksin.”

Eleonor kocasının endişelerini anlıyor, ona hak veriyordu. Ama onların sevgisinin küçük sincabı mutlu ve özgüvenli bir sincap yapaca-

ğından emindi. Ona göre sevgi, dünyadaki her sorunun kusursuz çözümüydü.

“Göreceksin Marvin, ona çok iyi bakacağız, hiçbir sorunu olmayacak, bundan eminim.”

Sonra kocasına baktı. “Nasıl olur da bu güzelliği görmez, ona dokunmak istemezsin? Şuna baksana, nasıl da tapılası!” dedi Eleonor, kanatlarını gerip sincabı kocasına doğru uzatırken.

Tam o esnada, minik sincabı örten battaniye, yeni bir kaygıya daha neden olacak şekilde yere düştü. Çünkü battaniyenin altında uyumakta olan bu sincabın tüylerinin kahverengi, fakat kuyruğunun tamamen gri olduğu ortaya çıktı. Yani ne kahverengi, ne de griydi; o bir ‘kahverengri’ sincaptı! Yani bir melezdi!

İki kuş yeniden sessizliğe gömüldüler. Tam anlamıyla afallamışlardı.

O sırada Marvin’in beyninde şimşekler çaktı ve heyecandan soluğu kesildi.

“Ahhhhhh!” Olabildiğince yüksek sesle haykırdı.

“Ahhhhhhh!
Olamaz! Şu
tüylere bak
Eleonor!
O, o... O bir
melez! Eleonor
tüyelerine bak! Sincap-
lar savaşı! Ah! Tüyler
aşkına, sincaplar sava-
şı!” diye haykırmaya
devam etti kanatlarını
kaldırarak.

Kocasının aksine Eleonor oldukça sakindi. Baştaki şaşkınlığını yenmişti, yavru sincabı hâlâ seviyordu. Hatta şimdi ona daha çok bağlanmıştı, çünkü daha çok korunmaya ihtiyacı vardı.

Gerçek ailesi onu bu yüzden mi terk etmişti?

Marvin de yavaş yavaş sakinleşti. Baştaki korkusu geçti. Yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu düşünmeye başladı.

Gri ve kahverengi sincaplar arasında yıllar-

dır süren savaşın ortasında, melez bir sincabı yetiştirmenin ne kadar zor olacağını tahmin edebiliyordu. Kahverengiler ve griler birbirlerine düşmandı. Bu yavru ise her ikisi birdendi!

Sincaplar, melez bir sincabın varlığını anladıklarında ne yapacaklar diye düşünmeden edemedi Marvin. Onu toplumdan dışlayacaklardı. Her iki tür de onu kendi türlerine ihanet edenlerin oğlu olarak görecekti. Çünkü bu durum, sincap yasalarına göre bir suçtu. Büyük ihtimalle kahverengi sincaplar onu her gördüklerinde, gri sincapların topraklarını istila edişini hatırlayacaklardı. Onu yalnız bırakacak, dışlayacak, ona hastalıklı bir kahverengi sincap gibi bakacak, daha da kötüsü onu...

Eleonor ve Marvin, tüm bu muhtemel kötülüklerden onu koruyabilecekler miydi? Bu kadar saçma bir savaştan onu kurtarabilecek güçleri var mıydı? Kendilerinden bütünüyle farklı bir hayvan türünün üyesi olan bu yavruya mümkün olduğunca normal bir hayat sağlayabilecekler miydi?

Başlarına gelen bu sıra dışı durum, Marvin'in kafasını karıştırıyor ve onu korkutuyordu. Ancak bırakılan not, geri çevrilemeyecek kadar acı bir yalvarıştı. Onca kaygıya, korkuya ve endişeye rağmen yüreği ona en doğru şeyin bu yavruya bakmak olduğunu söylüyordu.

Kocasının endişesini gözlerinden okuyan Eleonor, Marvin'in haklı olup olmadığını sorguluyordu. Nihayetinde onlar yaşlanmakta olan iki göçmen kuştı, sincap değillerdi ve bu, onların savaşı değildi.

“Belki de sen haklısın Marvin,” dedi Eleonor ağlamaklı sesiyle. “Biz sadece iki güverciniz ve bu sincapların savaşı. Onu buradan götür.”

Ancak Marvin kanatları arasındaki yavru sincaba sıkıca sarıldı ve yapılacak en doğru şeyin ona bakmak, onu korumak ve onu bekleyen zorlu hayatta ona yardım etmek olduğunu söyledi.

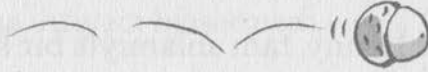
Sevinç gözyaşları akıyordu Eleonor ve Marvin'in gözlerinden.

Bu yetim sincap yavrusuna aile olarak seçilen iki göçmen kuşun ebeveynlik maceraları, şimdiye kadar aldıkları en kıymetli hediyeyle, Lenny adını verdikleri bir oğul ile başlamış oldu.

Boyalı Kuyruk

Aradan yıllar geçti, görünüşe göre her şey yolundaydı. Küçük Lenny, onu koruyup kollayan, sevgiyle sarmalayan ve mükemmel bir kahverengi İngiliz sincabı olarak yetiştiren anne ve babasının kanatları altında sağlıklı bir şekilde büyüyordu.

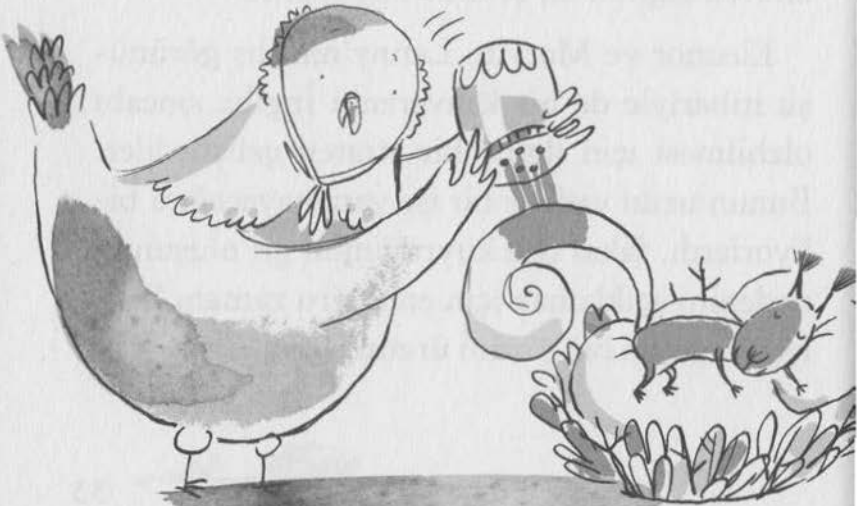
Eleonor ve Marvin, Lenny'nin dış görünüşü itibariyle de bir kahverengi İngiliz sincabı olabilmesi için ilginç bir strateji geliştirdiler. Bunun uzun vadede bir işe yaramayacağını biliyorlardı, fakat ona kuyruğunun gri oluşunun nedenini açıklamak için en doğru zamanı beklerken geçici bir çözüm üretmişlerdi.

Sincaplar Savaşı

Afrika'dan gelen göçmen leylek arkadaşlarından özel olarak sipariş ettikleri kahverengi toprakla her sabah, Lenny henüz uyanmadan önce, gri kuyruğunu kahverengiye boyuyorlardı.

Böylece Lenny, tam anlamıyla bir kahverengi İngiliz sincabına benziyor ve iki güvercin tarafından yetiştirilmesine rağmen ne kimliğiyle, ne kişiliğiyle, ne de aidiyet duygularıyla ilgili herhangi bir karmaşaya düşmüyordu. Eleonor ve Marvin'ın ona sunduğu sevgi öyle güçlüydü ki bu açıdan Lenny hiçbir eksiklik hissetmiyordu.

Bu iki güvercin, kendi türünden olmasalar da onun anne ve babasıydılar, ailesiydiler ve bu inancını sarsacak hiçbir şey yoktu. Ona karşı besledikleri sevgi öylesine derindi ki Lenny bir kez bile gerçek anne babasının kim olduğunu sorgulama ihtiyacı hissetmedi.

Bir vakit sonra Lenny'nin okul yaşı da gelip çattı.

Eleonor ve Marvin, minik yavrularının büyük sırrının ortaya çıkmasından, birilerinin bunu fark etmesinden ötürü büyük endişe duyuyorlardı. Öte yandan, Lenny ise doğası gereği bir hayli heyecanlı, meraklı ve girişimci bir sincaptı.

Lenny'nin en yakın arkadaşı, Bartolomeu adında, aydınlıktan çok karanlığı seven, her zaman güneş gözlüğüyle gezen, portakal suyu sevdalısı, avare, tombul bir yarasaydı. Bir Transilvanya yarasası olan Bart ile birlikte okul macerasına atılmak için sabırsızlanıyorlardı.

Lenny ve Bart beraber büyümüşlerdi. Bartolomeu'nun yarasa ailesi de Marvin ve Eleonor'un yaşadığı ağaçta, biraz daha üst dallarda yaşıyorlardı.

Her ikisi de aynı yaşıydı. Ancak tamamen farklı karakterlere sahiptiler. Lenny tam bir hiperaktifti. Keşfetmeye bayılırdı. Büyüyünce televizyonda gördüğü şapkalı arkeologlardan biri olmak istiyordu. Her türlü maceraya atılmaya hazırdı. Coşkulu ve tutkulu bir dünyası vardı.

Bu ikilinin tembel tarafı olan Bart ise, entelektüel bir yarasaydı. Uçmayı bile zar zor başarırdı. Dolayısıyla maceracı olduğu pek söylenemezdi. Herhangi bir macerayı bizzat deneyimlemek yerine, bunları arkadaşı Lenny'den dinleyip, anı olarak yazmayı tercih ediyordu. Evet, çünkü bu tombul yarasa, yetişmekte olan küçük bir yazardan başkası değildi. Fakat her ne kadar tembel bir yarasa olsa da, sincap arkadaşı yüzünden sık sık birtakım maceraların içine sürükleniyordu.

O, yalnızca sincap arkadaşının inanılmaz maceralarına tanıklık ediyordu.

İki arkadaş, herhangi bir zorluk yaşamaksızın okul hayatına hemen alışmışlardı. Öğrendi-

ği her şey Lenny'ye heyecan veriyordu. Özellikle sincaplar arasındaki savaşın anlatıldığı tarih dersleri çok ilgisini çekmişti.

Ne var ki bu garip savaşa hiçbir anlam veremiyordu. İki farklı tür sincabın kendi aralarında neden kavgaya tutuştuklarını tam olarak anlamıyordu. Kendisi kahverengi bir sincap olduğu için mantıken kahverengi sincapların tarafını tutmalı ve tür olarak kuzenleri sayılan Amerikalı gri sincaplardan nefret etmeliydi.

Ancak Eleonor ve Marvin, kalbinde nefrete asla ama asla yer vermemesi yönünde Lenny'yi eğitmişlerdi. Özellikle de hiç tanımadığı, hakkında hiçbir şey bilmediği bir varlığa karşı nefret duyguları beslememesi gerektiğini iyi biliyordu.

Bu nedenle Lenny, savaşı taraflarla ilgili açık ve net bir tavır sergilemekten kaçındı. Hem onun düşünecek daha önemli şeyleri vardı. Nitekim Lenny ve Bart'a zulmeden, yemişlerini çalıp onları her gördükleri yerde kovalayan, iri kıyım kahverengi sincap Leo'nun başını çektiği beş kişilik bir serseri grubuna karşı her gün kendi küçük savaşlarını vermek zorundaydılar.

İki arkadaş, ellerinden geldiğince kendilerini savunuyorlardı ancak Leo ve çetesi onları gerçekten korkutuyordu. Lenny ve Bart ne zaman bu belalı çeteye karşılaşırsalar, bir müddet direndikten sonra yemişlerinden vazgeçip onlara boyun eğmek zorunda kalıyorlardı.

Pırıl pırıl bir ilkbahar gününde, St. James Parkı'ndaki küçük bir gölün yakınlarında, öğretmen Morgan ile yaptıkları okul gezisi esna-

sında Bart, az ileride duran bankın altından gelen bir portakal kokusu aldı.

Meyveler Bart'ın başlıca tutkusuydu. Söz konusu iştah kabartıcı bir meyve ise, normalde yürümeye bile üşenen bu minik yarasa, süpersonik bir hızla koşup hedefindeki meyveye derhâl ulaşırdı.

Her ne kadar çoğu zaman başaramasa da Lenny, kendini tehlikeye atan Bart'ın peşinden var gücüyle koşup onu uyarır, genelde de haklı çıkardı. Bu, Lenny için oldukça zorlu bir görevdi.

Ve o gün de Lenny'nin tehlike konusunda haklı çıktığı günlerden biriydi.

Lenny yetiştiği sırada, bankın altına giren Bart köpek dişlerini portakala çoktan geçirmişti bile.

"Barty, lanet olsun! Her portakal kokusuna pat diye atlamak zorunda mısın?" dedi Lenny nefes nefese. "En sonunda bana kalp krizi geçireceksin!" Koşmaktan kan ter içinde kalan Lenny, bir yandan sızlanıyor bir yandan da nabzını ölçüyordu.

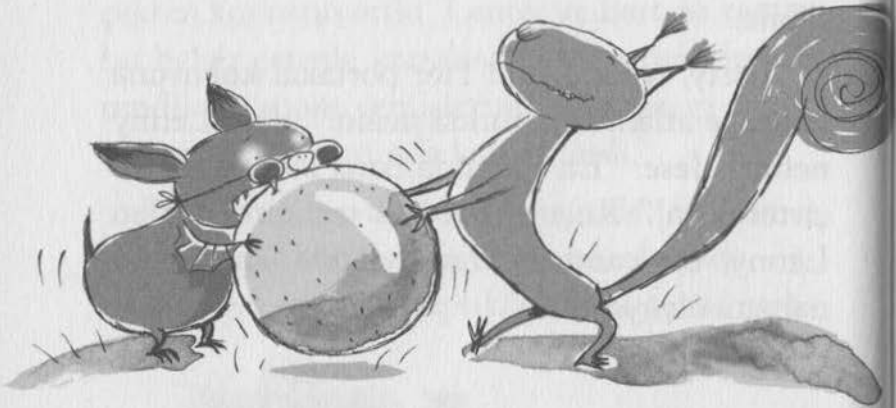
Sincaplar Savaşı

Bart ağzındaki portakalla sakın sakın Lenny'ye baktı ve arkadaşının ne kadar haklı olduğunu anladı. Bütün gücüyle dişlerini portakaldan ayırmaya çalışıyordu, ancak saplanıp kalmıştı. Bart orada mücadele verirken, Lenny onu izleyip eğleniyordu.

Zavallı Bart dişlerini sıkıştırdığı portakalın etrafında dönerken, Lenny de dayanamayıp gürültülü bir kahkaha patlattı.

“Gül sen gül, bana bir yardım eli uzatacağına gül sen orada!” dedi Bart komik ve peltek bir sesle.

İki arkadaş var güçleriyle portakalı Bart'ın keskin dişlerinden ayırmaya çalışıyorlardı.

Lenny'nin kahkahaları eşliğindeki birkaç başarısız denemeden sonra nihayet göle doğru yuvarlanan koca meyveden kurtuldular. İki arkadaş, sessizce yuvarlanan meyvenin 'plof' diye bir ses çıkararak suya düşüşünü izlediler ve sonra da birbirlerine dönüp bir kahkaha patlattılar.

Fakat bu neşeli hâlleri pek uzun sürmedi.

"Vay, vay, vaaay! Bakın kimler varmış burada!" dedi Leo. Her zamanki gibi, ona eşlik eden serseri arkadaşları da hemen yanındaydı.

Lenny ve Bart donup kaldılar.

"Biliyor musun Lenny, aptal bir yarasa ile takıldığın için kendinden utanmalısın. Sen kahverengi bir sincapsın ve bizim türümüzün üyeleri arasında senin gibi birine yer yok. Sen bir yüz karasısın," dedi Leo. Karanlık bir ses tonu vardı ve dudaklarına o her zamanki hain gülüşünü yerleştirmişti.

Lenny ise kendinden emin bir tavırla, "Bırak bunları Leo. Ona bakarsan sen de bir ördek, bir

kedi ve senden izinsiz hiçbir şey yapamayacak kadar akılsız iki sincapla takılıyorsun,” diye yanıt verdi. Böyle bir cesarete sahip olduğundan şimdiye kadar kendisinin de haberi yoktu.

Ancak Lenny’nin sözleri zorbalar çetesini bir hayli öfkелendirdi ve hemen yarasa ve sincabın etrafını sardılar.

“Lenny, Lenny, Lenny... Daha kaç kere sana haddini bildirmem gerekiyor?” dedi Leo ve çete üyelerine hemen anlayacakları bir işaret yaptı.

Ördek Ivan ve Kedi Felix, Lenny’yi; Rufus ve Zola adındaki diğer kahverengi sincaplar ise Bart’ı tuttular.

“Biliyor musun Lenny, senin iyi bir derse ihtiyacın var. Belki bir dahaki sefere çeneni kapalı tutmayı ve benimle dalaşmamayı öğrenirsin,” dedi Leo ve sonra da Bart’a, az önce bulduğu meyveyi ne yaptığını sordu.

“Bende değil Leo, sana yemin ederim,” dedi Bart korkuyla. Lenny, “Onu rahat bırak!” diye bağıırıyordu.

“Sana yemin ederim Leo, bugün hiç mey-
vem yok,” dedi Bart.

Leo’nun çetesi onunla alay ediyordu.

“Bana masal anlatma, küçük tatlı yaracak.
Portakal kokuyorsun!”

“Yalan söylemiyorum Leo, sana yemin ede-
rim. Bende portakal yok,” diye cevap verdi kü-
çük yarasa ağlamaklı sesiyle.

Serseri Leo’nun sabrı taşıyordu.

“Leo, onu rahat bırak, sana gerçeği söyleye-
ceğim. Evet, bir portakalımız vardı ama onu
suya düşürdük, gölün dibini boyladı,” dedi
Lenny. Bir yandan da ördek ve kedinin elinden
kurtulmak için çırpınıyordu. “Hem zaten sen
portakal yemezsin ki Leo!”

“Gölün dibinde mi dedin?” diye sordu Leo
hain bir gülümsemeyle. “Peki, eğlence devam
etsin o hâlde. Haydi bakalım küçük yarasa,
portakalını kurtar.”

Bart kulaklarına inanamadı. Sudan çok kor-
kuyordu ve yüzme bilmiyordu.

Rufus ve Zola, kahkahalar eşliğinde onu göle doğru götürürken ağlamaya başladı. Lenny ise, Ivan ve Felix'in kolları arasında çaresizce çırpınarak haykırdı: "Bırakın beni, aptal çiftlik hayvanları! Leo, onu rahat bırak! Biliyorsun ki Bart sudan korkuyor ve yüzme bilmiyor. Asıl kahverengi sincapların yüz karası sensin, utanması gereken sensin Leo!"

Bu son cümleyi işiten Leo, bir an durup geri döndü ve tehditkâr bakışlarını Lenny'ye dikip "Ne dedin sen?" diye sordu.

"Sincapların yüz karası sensin!" diye tekrarladı küçük melez sincap. İnadına, Leo'nun gözlerinin içine içine bakıyordu.

İki kahverengi sincap bir süre öylece bakıştılar. Sonra Leo, gözlerini Lenny'nin gözlerinden çekip Ivan ve Felix'e döndü. Onlar da ne yapmaları gerektiğini derhâl anladılar.

Gerçek Ortaya Çıkıyor

Her şey bir anda olup bitiverdi. Ördek ve kedi, aynı anda davranıp var güçleriyle Lenny'yi havaya kaldırarak göle doğru götürdüler. Sonra da Lenny'yi bir ileri bir geri sallayıp göle fırlattılar.

Lenny, diğer tüm sincaplar gibi sudan nefret ediyordu.

Zorbalar çetesinin üyeleri, gözlerinden yaşlar gelinceye kadar güldüler. Gölün kenarında ağlaya ağlaya arkadaşına yardım etmeye çalışan Bart'ı serbest bırakmışlardı. Lenny, küçük bir civciv gibi sıırıslıklam bir hâlde sudan çıktığı an, herkesin ağzı açık kaldı. Kuyruğu artık kah-verengi değildi. Griydi!

Sincaplar Savaşı

Herkesin suspus olmuş bir hâlde ona şaşkın şaşkın baktığını fark eden Lenny, “Ne var? Ne oldu?” diye sordu.

Ve böylece, kendisinin de bilmediği sır açığa çıkmış oldu.

Yarasa arkadaşı bile onu tanımakta güçlük çekiyor, sanki onu hayatında ilk kez görmüş gibi bakıyordu.

“Eee hadi ama.

Ne olduğunu söylemeyecek misiniz?" dedi Bart'a bakarak, endişelenmeye başlamıştı.

Sonunda yarasa, titreyerek arkadaşının kuyruğunu işaret etti. "Lenny..." diye mırıldandı kekeleyerek. "Kuy... kuyru... kuyruğun gri!"

"Ne? Ne diyorsun Barty?" dedi Lenny arkadaşına doğru yürüyerek. "Kuyruğum gri falan değil, saçmalama, gördüğün gibi kah..."

Küçük sincap, bacaklarının arasından görünen kuyruğunun gri olduğunu fark edince gözleri fal taşı gibi açılıverdi. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. "Ahhh!" diye avazı çıktığı kadar haykırdı. "Bu imkânsız! Hayır! Bu imkânsız! Ben

kahverengi bir sincabım ve kuyruğum da kahverengi. Ben kah-

verengi bir sincabım... Ben kahverengi bir sincabım...

Ben kahverengi bir sincabım..." Lenny, dokunaklı

ve ağlamaklı bir ses tonuyla bu sözleri tekrarlamaya devam etti.

Bir yandan da suya düştüğü sırada

Sincaplar Savaşı

kirlenip griye döndüğünü umduğu kuyruğunu, gölden aldığı avuç avuç suyla temizlemeye çalışıyordu. Ancak küçük sincap, telaşla kuyruğunu yıkamaya devam ettikçe, üzerindeki Afrika toprağı da temizleniyor ve daha gri bir hâl alıyordu.

Bu durum, kahverengi bir sincap olduğunu sanan Lenny için büyük bir darbe olmuştu. Şimdi kim olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu.

“Lenny?” dedi Bart, yumuşak bir ses tonuyla. Lenny ise o esnada kuyruğundan akan boya yüzünden

kahverengiye dönen suyun üzerindeki yansımasına bakakalmıştı. Bart, allak bullak olmuş arkadaşına yaklaştı. “Lenny, iyi misin?”

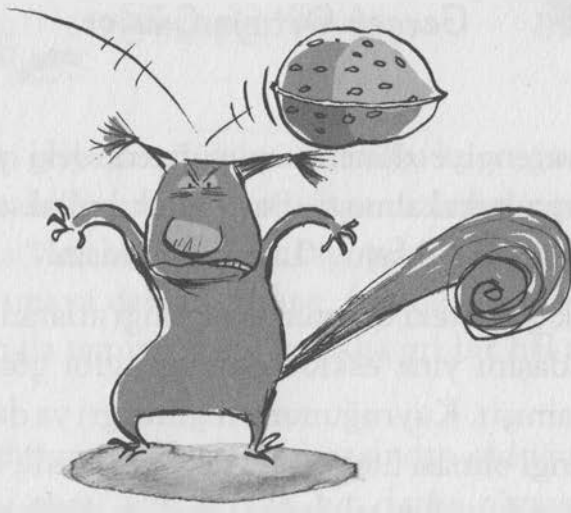
İlk görüşteki bir anlık şaşkınlığı atlatan Bart, arkadaşını yine eskiden olduğu gibi görmeye başlamıştı. Kuyruğunun renginin gri ya da kahverengi olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Hatta kafasında antenleriyle bir uzaylıya dönüşse bile Lenny onun en iyi arkadaşıydı ve her zaman da öyle kalacaktı.

Bu arada Leo ve çetesi de düştükleri ilk şaşkınlığı atlattılar ve şimdi Lenny’yi gerçek bir düşman olarak görmeye başladılar. O, gri sincapların kanını taşıyordu. Zorbalar çetesi ise bu savaşın ateşli taraftarlarından biriydi.

Kafa kafaya verip birkaç dakika konuştuktan sonra ona iyi bir ders vermeye karar verdiler.

Son derece üzgün ve savunmasız bir hâlde olan Lenny’ye doğru tehditkâr adımlarla yürümeye başlamışlardı ki birden bir şey oldu ve Leo’nun başına kocaman bir ceviz düştü.

Sonra da, yakınlarında bir yerdeki bir ağacın dalları arasından şöyle bir ses duyuldu: “Sincabı ve yarasayı rahat bırakın, yoksa sizi pişman ederim.” Gür yeşil yapraklı dallar, Leo’nun ona meydan okuyan bu sesin sahibini görmesini engelliyordu.

Bir hayli sinirlenen Leo, “Benimle böyle konuşmaya kim cesaret edebilir? Çık ortaya, korkak!” diye bağırdı.

Birden gri renkli bir sincap Leo’nun hemen dibine pat diye atladı.

Gri sincabı ilk gördüğü an doğal olarak dehşete kapılan Leo, hemen ardından iyice gerildi, bu gizemli sincaba saldırmak için hazırlandı

ve çete arkadaşlarına onun etrafını sarmalarını emretti.

“Bana dalaşmaya cesaret eden sincap kılığına girmiş şu pis fareye bir bakın hele. Önce sana güzel bir ders vereceğiz ama işimiz bununla da bitmeyecek tabii. Senin gibi pis gri sincapların kanını taşıyan bu melez sincaba da sıra gelecek,” dedi Leo.

Gelgelelim, bu gizemli yabancı kılını bile kıpırdatmadı. Leo’nun dilinden dökülen hiçbir sözü dikkate almışa benzemiyordu. Aksine bu durum hoşuna gidiyor gibiydi. Kibirli ve küstah tavrı, öfkesine zar zor hâkim olan Leo’yu iyice çileden çıkardı. Leo, saldırmak için ona doğru atıldı, fakat anlaşılan gri sincap buna da hazırlıklıydı. Hızla bir adım kenara çekilip Leo’yu tuttuğu gibi yere devirdi.

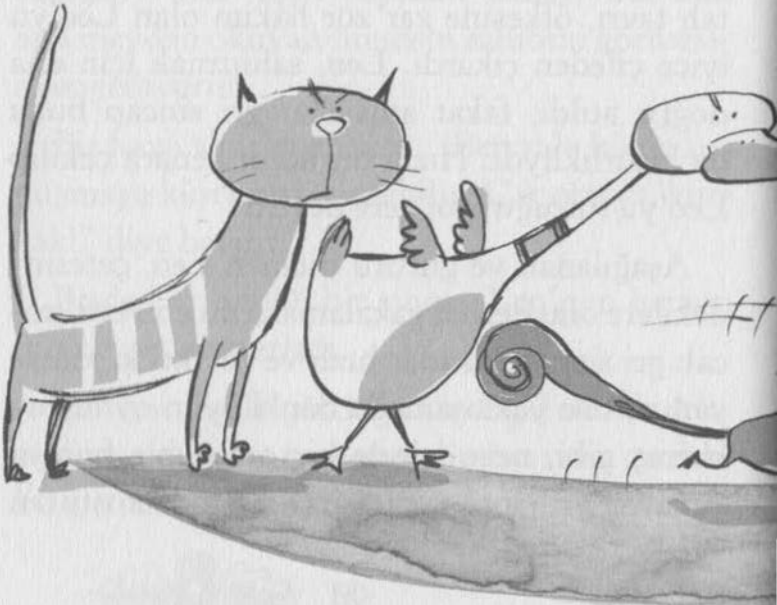
Aşağılanan ve gururu incinen Leo, çetesindekilere onu derhâl yakalamalarını emretti, ancak gri sincap o kadar hızlı ve çevikti ki kimse yanına bile yaklaşamadı. Sanki oyun oynuyorlarmış gibi, neşe içinde bir oraya bir buraya sıçrayan gri sincap, çaresizce peşinde koşturan

Sincaplar Savaşı

Leo ve arkadaşlarıyla dalga geçiyordu. Bu karışıklık sayesinde Leo ve arkadaşlarının dikkatinin dağılmasını fırsat bilen Lenny de canhıraş bir şekilde koşarak oradan uzaklaştı. Lenny o kadar hızlıydı ki Bart takip edemedi gözden kayboluverdi.

Duyduğu sesler üzerine Leo ve arkadaşlarının kavga ettiklerini fark eden Öğretmen Morgan, öfkeden kıpkırmızı olmuş bir hâlde kavgacı gruba doğru koştu. Her birinin disiplin cezasını hak ettiğini düşünüyordu.

Öğretmen Morgan, “Durun! Durun!” diye bağırdı nefes nefese. Öne doğru fırlamış kocaman dişleri, aşağı doğru çekik yuvarlak gözleri, kulaklarından ve burnunun hemen üzerinden sarkan beyaz tüyleri ile yaşlı bir kunduzdu Öğretmen Morgan.

Gri sincap, öğretmeni görür görmez hemen yönünü değiştirip yeniden ağacına tırmandı.

Sık dallar ve gür yapraklar arasında hiçbir iz bırakmadan kısa sürede tepeye kadar ulaştı.

Öğretmen Morgan, Leo ve arkadaşlarını bir güzel azarladı. Leo, arkadaşlarının önünde bir kez daha küçük düştüğünü hissetti. Bu yüzden kendi kendine bir söz verdi. O andan itibaren artık tek bir amacı vardı; o da gri sincaptan, melez sincaptan ve onun arkadaşı yarasadan intikam almaktı. "Gri sincapların dostu bizim düşmanımızdır," diye geçirdi içinden.

Bu arada Bart, her yerde Lenny'yi aradı durdu.

Bütün gün, gidebileceği her yeri dolaşıp en iyi arkadaşını bulmaya çalıştı. Bütün bu olanlar yüzünden Lenny'nin ne denli üzölmüş olabileceğini bir an olsun aklından çıkarmaksızın, bahtsız arkadaşının acısını yüreğinin en derin yerinde hissetti.

Lenny acaba nereye gitmiş olabilirdi? Kendisiyle ilgili böylesine sarsıcı bir şey öğrendik-

ten sonra ne yapmayı geçiriyordu aklından?

Bart bunlardan başka hiçbir şey düşünemiyordu. Karanlık çöküp de göz gözü görmeyinceye dek arkadaşını aramaktan vazgeçmedi.

Eleonor ve Marvin endişelenmeye başlamıştı. Küçük sincap hâlâ eve dönmemişti. Okul gezisinden sonra Bart ile evin yakınlarındaki eski mağaraya gitmiş olabileceğini düşündüler. Okul çıkışı oyun oynamaya hep o mağaraya giderlerdi. Ancak her zaman akşam yemeği için eve vaktinde dönerlerdi. Bazen oyuna dalıp saati fark etmediklerinde Marvin ya da Bart'ın babası Vlad, mağaraya gidip eve dönme vaktini onlara hatırlatırdı. Fakat o gün çocukları mağarada bulamamışlardı.

Vakit, akşam yemeği saatini biraz geçmişti ve çocuklardan hiçbir haber yoktu.

Marvin ve Vlad onları aramaya karar verdiler. Eleonor ve Bart'ın annesi Julia ise evde çocuklarını beklediler. Minik yavrusunun zor durumda olduğunu hisseden Eleonor'un kalbini korkunç bir his kaplamıştı.

Marvin ve Vlad, evin yakınlarında Bart ile karşılaştılar. Çok üzgündü, konuşamıyordu.

Onun yanında Lenny'yi göremeyen Marvin hemen kötü düşüncelere kapıldı. Birkaç kez oğlunun nerede olduğunu sordu, ancak Bart ağzını açıp da bir kelime bile edemiyordu ki birden gözyaşlarına boğuldu.

Onu eve götürdüler. Eleonor, Lenny'nin başına kötü bir şey geldiğinden artık emindi. Bart'a portakal suyu getirdi. Bart hepsini bir dikişte içti ve sonra anne ve babasının şefkatli kollarına kendini bıraktı.

Bart, biraz yatıştıktan sonra o gün olup biten her şeyi tek tek anlattı. "Hepsi benim suçum," dedi ağlayarak. "Eğer görür görmez o portakala doğru koşmasaydım, Leo da Lenny'yi göle atmazdı ve böylece o da gri kuyruğunu görmezdi," dedi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti. Bu cümleler Eleonor'un kalbinden bir parçayı âdeta koparıp götürmüştü.

Eleonor ve Marvin'in öteden beri gelmesin-

den korktukları o gün, bir yıldırım gibi çıkagelmışti ve şimdi Lenny, gerçeği öğrenebileceği en kötü yoldan öğrenmişti.

“Hayır küçük Barty, bu senin değil, bizim hatamız,” dedi Marvin içini çekerek.

Firari Sincap

Simdiye kadar kendini kahverengi bir İngiliz sincabı olarak bilen ve bundan hiç şüphe etmeyen küçük sincap, şimdi aynı zamanda gri bir Amerikan sincabı olduğunu öğrenmişti. Gri ve kahverengi sincaplar arasında süregiden ve hâlâ anlam veremediği bu savaşın ortasında, bu yeni kimliğiyle yüzleşmeliydi.

Oldukça yaşlı, kaderine terk edilmiş, bakımsız bir ağacın tepesinde, kimsenin onu bulamayacağı bir yer keşfedip oraya saklandı.

Hiç kimsenin yüzüne bile bakmadığı, hiçbir yaşam belirtisi göstermeyen ve her zaman yapraksız kalan çıplak dalları Londra semalarını tırmalayan pençeler gibi dikilen bu yüzyıl-

Sincaplar Savaşı

lık uğursuz ağaç, İngiltere'deki tüm hayvanlar arasında hastalıklı, lanetli bir kıyamet alameti olarak bilinirdi.

Zavallı Lenny için şimdi bunların hiçbirinin önemi yoktu. Bu ağaçtan daha lanetli olan şey,

kendisiyle ilgili şimdiye kadar gerçek zannettiği şeylerin sahte olduğunu öğrenmiş olmasıydı. Gecenin karanlığında, bir dalın üzerinde yapayalnız oturmuş, öylece duruyordu. Bacaklarının arasına kıstırdığı gri kuyruğuna bakıyor, gözlerinde ay ışığı gibi parlayan iri gözyaşları, durdurulamayan coşkun nehirler gibi dökülüyordu.

Sahiden, kimdi o?

Bu berbat talihsizlik neden onun başına gelmişti?

Kahverengi sincaplarla arasındaki bağ neydi?

Peki ya gri sincaplarla?

Neden?

Neden?

Kafasında binbir soru vardı.

Küçük sincap, artık hiçbir şeyin gerçekliğine güvenemiyordu.

Onun için kendi hayatı, komediden başka bir şey değildi. İyi tasarlanmış bir oyun, bir aldatmaca.

O bir aldatmacaydı.

Yapay bir şeydi.

Hatta daha da kötüsü...

Doğanın bir şakasıydı.

Gerçek sandığı bir hayatın yalan olduğunu anlamıştı. Kandırıldığını düşünürken aklına Eleonor ve Marvin geldi. Ona yalan söylemişlerdi. Bu yüzden onları hiç affetmeyecekti. Bu yaşına kadar onu aldatmışlardı. Hayatında en çok sevdiği iki kişi, bu önemli sırrı ondan saklamışlardı ve şimdi bütün hayatı paramparçaydı.

Kimliği, benliği buharlaşıp uçmuştu sanki.

Kocaman gri kuyruğuna utanç içinde baktı. Şimdi bambaşka bir şeye dönüşen bu kuyruğu, bu zamana dek fark edemeyecek kadar saf olmayı nasıl başarabilmişti? Bu kuyruk, onun gerçek kuyruğu, şimdiye kadar kurnazca boyanmıştı.

Bu nasıl mümkün olabilmişti? Her zaman kendini akıllı ve uyanık bir sincap zannederdi. Şimdi bundan şüphe duyuyordu. Kendinden

şüphe duyuyordu. Kimliğinden, yeteneklerinden şüphe duyuyordu. Ailesinden şüphe duyuyordu. Herkesten ve her şeyden şüphe duyuyordu.

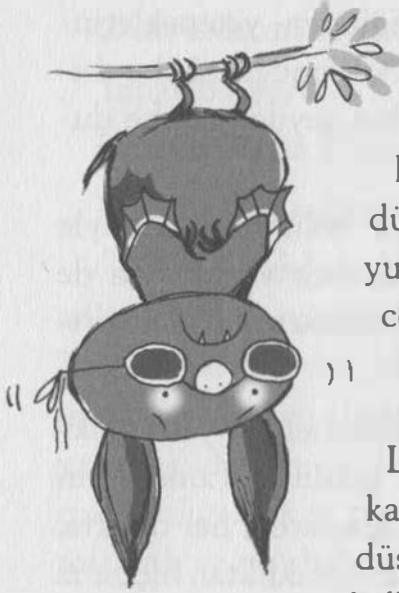
Lenny, binbir parçaya bölünmüş kalbiyle uykuya daldığı sırada Eleonor ve Marvin de çok sevdikleri sincap yavrusunu umutsuzca arıyorlardı.

Lenny'nin gitmesi muhtemel her yerde bıkmadan usanmadan onu aradılar: Londra'nın bütün parklarında, tüm ağaçlarda, her delikte, her çukurda... Ama nafile. Ufaklıktan hiçbir iz yoktu.

Bart da biricik sincap arkadaşını aramaya koyuldu. Lenny'nin yokluğu öyle acıtıyordu ki portakal suyu içmekten bile vazgeçmişti. Onu aramaya çıkmadığı zamanlarda ise gerçek bir yarasa gibi bütün gün baş aşağı şekilde dalda asılı duruyordu. Bahtsız arkadaşının başına kötü bir şey geleceği korkusu ve içini kemiren suçluluk duygusuyla, sancılar içinde ağlıyordu.

Zavallı Bart, gri kuyruğu ilk gördüğü an ver-

diğı tepki yüzünden Lenny'nin onun arkadaşlığından şüphe etmiş olabileceğini düşünüp pişmanlık duyuyordu. Ama bu sadece şaşkınlık belirtisiydi, Lenny ile ilgili hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Lenny'nin onu artık arkadaşı gibi görmeyeceği düşüncesi küçük yarasanın kalbine ağırlar saplıyordu.

Kaçak Sincap Aranıyor!

Melez bir sincabın varlığına dair haberler, kısa sürede önce ülkenin dört bir yanına, oradan da diğer ülkelere yayılmaya başladı. Hem kahverengi hem de gri sincaplar, kendi içlerinde bir hain olduğuna inanıyorlardı. En sonunda her iki taraf da aynı karara vardı: Lenny bulunacak ve cezalandırılacaktı.

Lenny'nin yavru bir sincap oluşunu hiç kim-
senin önemseyemediği yoktu. Onlara göre biri gri-
lerden, diğeri kahverengilerden iki sincap, çok
katı bir yasayı ihlal ederek düşman ırklar ara-
sında kan bağına sebep olmuşlardı. Lenny de
bu ihanetin başyapıtıydı ve bu onun suçu ol-

masa da, anne ve babasının yaptığı hatanın bedelini ödemek zorundaydı.

Böylece kahverengi ve gri sincaplar, kalplerinde kapkara bir nefretle, küçük melez sincabı yakalamak için dört bir yanda iz sürmeye başladılar.

Lenny artık aranan biriydi. Hatta bundan da öte, başına ödül konmuş bir kaçak. Hem kahverengi sincaplar hem de gri sincaplar, ondan haber getiren veya saklandığı yeri öğrenen kişiye büyük bir ödül vereceklerini duyurdular.

Eleonor ve Marvin, küçük yavrularının arandığı haberini alınca onu diğerlerinden daha önce bulabilmek için aramalarına hız verdiler. Bir hayli endişeye kapılmış bir hâlde, rastladıkları herkese Lenny'yi soruyorlardı. Onu sincaplardan önce bulup korumaya almaları gerekiyordu, ancak umutsuzlardı.

Üçüncü günün akşamüzeri, zalim Leo, melez sincabın saklandığı yeri öğrendi. Ona haber getiren, Kurbağa Pat'ti. Hem karada hem

de suda yaşayabilen bu yeşil kurbağa, Lenny ile ilgili bir konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Fildişi rengi gagası ve parlak kırmızı ibiği olan yabani bir ağaçkakan, iki göçmen kuşla konuşurken onlara iki renkli bir sincaptan bahsetmiş ve Kurbağa Pat de tüm detayları öğrenmişti.

Önceki gece, St. James Parkı'nın doğusuna doğru tuhaf bir yabani ağaçkakan kanat çırpıyordu. Epey uzun bir yoldan geliyordu ve oldukça yorgun düşmüştü, ancak bu çevredeki tüm konuk evleri, oteller ve yatakhaneler doluydu. Tam bu esnada, dalları yapraksız, terk edilmiş bir ağaç gördü. Ağacın ıssız ve tekinsiz görüntüsüne aldırış etmeksizin, biraz dinlenmek için geceyi bu ağaçta geçirmeye karar verdi. Ertesi gün, daha uygun bir saatte yolculuğuna devam edecekti.

Ağaçtaki terk edilmiş yuvaları tek tek gezmeye başladı. Dinlenmek için en uygun yatağı bulmaya çalışıyordu. Sonunda, en iyisinin en tepede olabileceğine karar verdi, fakat gelin gö-

r n ki kahverengi-gri renkte minik bir yaratık da onunla aynı Şeyi d Ő nm Ő t .

Sığınağının kapısında ağa kakanı gören Lenny, korku ve ŐaŐkınlıkla irkildi. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi delicesine atıyordu. Davetsiz misafirin bir an önce gitmesini umut ederek, karanlık bir köŐeye sindi. Ancak ağa kakanın hiç de öyle bir niyeti yoktu; niha yet aradığı yeri bulmuŐtu.

Heyecanla içeri dalan ağaçkakan, Őarkılar söyleyip dans etmeye başladı. Yanında taŐıdıĖı yumuşak tüylerden yapılmıŐ büyük sırt çanta-sını yere indirip, Őarkı söyleyen kuzu desenli bir pijama, bir kitap ve bir fener çıkardı. AĞaçkakan feneri yakınca, bulundukları ağaç oyuy  aydınlandı ve Lenny'nin yüzü ortaya çıkıverdi. O esnada kuş öyle bir paniğe kapıldı ki ağacın dışında bile yankılanan bir çığlık attı. Lenny ondan daha çok korkmuŐtu ve tamamen kaskatı kesilmişti. Arkasındaki duvara öyle bir yapıŐıp kaldı ki sanki raptiye ile duvara tutturulmuŐ bir k Ğıda çizilen sincap resmiydi.

Lenny'yi ilk gördüğü anki paniği yatışan ağaçkakan, bir kenarda donup kalmış sincaba, "Tüm gagalar aşkına!" diye bağırdı. "Sen iki renklisin!"

Yaşadığı korkudan ötürü Lenny'nin kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Yavaş yavaş oyuğun çıkışına doğru gidip, hayatını kurtarmanın fırsatını kolluyordu. Tüm hayvanların, başına konan ödülün peşinde olduğunu düşünüyordu.

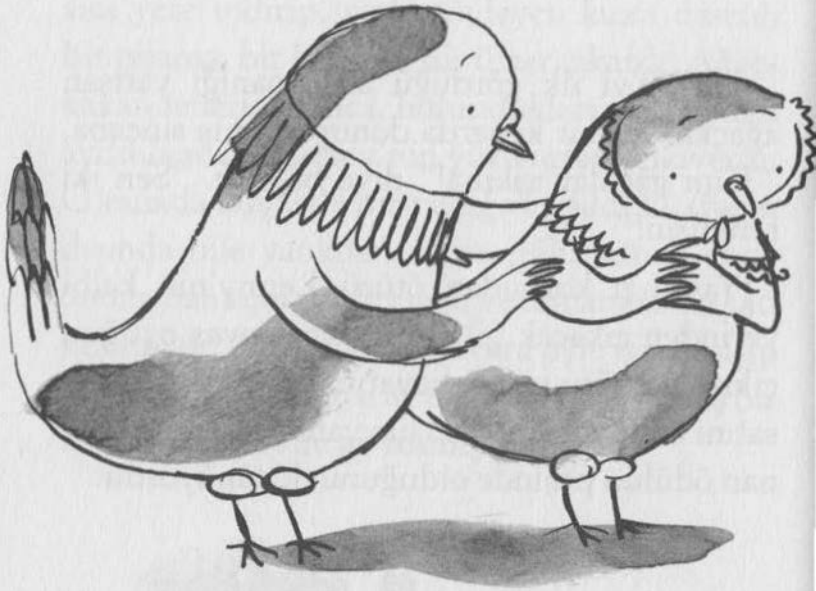

Sincaplar Savaşı

Ağaçkakanın zararsız olduğunu, onu yakalamak için orada olmadığını, hatta bütün bu olan bitenle ilgili hiçbir fikrinin de olmadığını nereden bilebilirdi ki?

Lenny hiç kimseye güvenmiyordu. Güvenemezdi de. Kendi ailesi bile ona yalan söyleyip onu aldatmış ve onca zaman sahte bir gerçekliğe inandırmıştı. Başkalarına nasıl güvenecekti?

Sincabın korkusunu gözlerinden okuyan ağaçkakan, kaçmak istediğini anlamıştı, bu

Kaçak Sincap Aranıyor!

yüzden onu kendi hâline bıraktı. Lenny, derhâl harekete geçti ve koşarak kaçmaya başladı. Kendini oyuktan dışarı attı ve karanlığa karıştı.

“İki renkliydi!” dedi ağaçkakan. Eleonor ve Marvin, nihayet minik oğullarını gören birini bulmuşlardı. Sonra da, “Zavalıcık korkudan ölmek üzereydi,” diye devam etti. İngiltere’ye ilk kez ayak basan bu ağaçkakan, bütün bu savaş hikâyesinden habersiz bir turistti yalnızca.

İki göçmen kuş derin birer nefes aldılar.

“Oh, en azından hâlen hayatta olduğunu biliyoruz,” dedi, duyduğu üzüntüden içi parçalanmış Eleonor.

Ağaçkakan, oğullarını aramaya devam eden iki göçmen kuşu uğurladıktan sonra, planladığı gibi kendi yolculuğuna devam etti.

İki göçmen kuş oğullarını aramak üzere, ağaçkakan ise seyahatine devam etmek üzere gökyüzüne doğru kanat çırdıkları sırada, orada bir yaprağın altında tüm bu konuşulanlara kulak misafiri olan Kurbağa Pat, yaprağın altından çıktı.

Hem bu melez sincaba dair anlatılanları hem de onun yerini bulana ya da ondan bir haber getirene ödül verileceğini işiten dedikoducu Kurbağa Pat, ödülü herkesten önce alma umuduyla arkadaşı Ördek Ivan'ı bulmak üzere göle gitti. Ivan'ın birkaç kahverengi sincap ile arkadaşlığı olduğunu biliyordu. Onun sayesinde öğrendiği bilgileri ödülü kazanmak için kullanabilirdi.

Ivan, haberi duyar duymaz kahverengi sincap arkadaşı ve aynı zamanda üyesi olduğu çetenin lideri olan zalim Leo'yu bulup her şeyi ona anlattı.

Kaçak Sincap Aranıyor!

Ördeğin sözü biter bitmez, "Hemen çocukları topla," emrini verdi Leo. "Görülmesi gereken bir hesabımız var."

Leo, diğer sincaplara hiçbir şey söylemedi; kahverengi sincapların yönetim konseyinin yetkililerinden biri olan babasına bile. Lenny'yi yakalamak onun işiydi. Ona iyi bir ders verecekti. Öğretmen Morgan ile birlikte geziye gittikleri gün olanların intikamı daha alınmamıştı. Bu işi tamamen kendi yöntemleriyle çözmeliydi. Ancak daha sonra onu kahverengi sincapların yetkililerine teslim edebileceğini düşündü. Öyle ya da böyle, intikamını alacaktı ve Lenny'yi tek başına yakaladığı için bir efsaneye, bir kahramana dönüşecekti.

Leo'nun çetesindekiler, hakkında anlatılan pek çok korkunç hikâye ve tuhaf görünüşü yüzünden o yaşlı ağaca değil tırmanmak, yanından bile geçmek istemiyorlardı. Öte yandan, Leo'nun ağaçla ilgili dolaşan hurafelerle kaybedecek zamanı yoktu. İntikam ateşi âdeta gözünü kör etmişti.

Leo, çete üyelerinin bir an sesinin soluğunun kesilip daha fazla ilerlemediklerini fark edince, dönüp arkasına baktı ve çetesindeki herkesin korkudan tir tir titreyerek karanlıklar içindeki ağacın ürpertici gölgelerini izlediklerini gördü.

Bu, Leo'yu çileden çıkardı. Onlara, "Kurtlu meşe palamudu kılıklılar!" diye haykırıp, "He-piniz ödleksiniz. Yürüyün!" diye bir komutan edasıyla bağırdı. Ancak arkadaşları bir adım daha gerileyince, kahverengi sincabın öfkesi patlama noktasına ulaştı.

"Kusura bakma reis, ama bu ağaca kim tırmanırsa başına binbir türlü bela açılacağını söylüyorlar," dedi kedi Felix.

"Mmmm... Demek öyle diyorlar, ha?"

"Evet, reis."

Burnundan soluyan Leo, "Eğer derhâl beni takip etmezseniz ve o iki renkli rezil sincabı bana getirmezseniz, o binbir türlü belayı asıl ben açacağım sizin başınıza," diye homurdandı ve kedi Felix'e bir tokat attı. "Anlaşıldı mı?"

Bunun üzerine çetede-kiler yola devam etme

konusunda çabucak ikna oldular. Leo onları himayesinden çıkarmakla ve bu zamana kadar sahip oldukları tüm ayrıcalıkları ellerinden almakla tehdit ediyordu.

Sonunda Leo'nun çetesi, bir yandan lanetli ağacın her an kendilerine korkunç bir oyun oynayacağından korkarak, tek tek tüm oyuklara bakıp melez sincabı aramaya koyuldular. Ama görünüşe göre Lenny'den hiçbir iz yoktu. Fildişi rengi gagası ve parlak kırmızı ibiği olan yabani ağaçkakanın Lenny'yi gördüğünü söylediği oyukta ise yalnızca Eleonor ve Marvin'e rastladılar.

Eleonor ve Marvin, sabahtan beri biricik oğullarının saklandığı yere geri döneceği umdu ile burada bekliyorlardı, ama boşunaydı.

Leo'yla karşılaştıklarındaysa biricik oğullarını yeniden görme umudunu tamamen yitirirler. Fakat üzüntüden perişan olmuş bu çift, Lenny'nin o sırada güvenli bir yerde, daha doğrusu gözle görülmez bir yerde olduğundan tamamen bihaber diler.

Görünmezler Kenti

Olaylar aşağı yukarı şöyle gelişti: Fildişî rengi gagası ve parlak kırmızı ibiği olan o yabani ağaçkakanla karşılaştığı gün Lenny'nin hissettiklerini tarif etmek için "korku" sözcüğü çok hafif kalırdı herhâlde. Öyle büyük bir dehşete kapılmıştı ki oyuktan ok gibi fırlayıp arkasına bile bakmadan tüm gücüyle koşmaya başladı.

Korkudan tir tir titreyen bacaklarını ne yöne hareket ettireceğini bile bilmeden koşarken pürüzlü bir zemine geldi ve dengesini kaybedip tökezledi. Bir tekerlek gibi yuvarlanmaya başlayan Lenny, yere düşüp başını şiddetli bir şekilde çarptı ve oracıkta bayılıverdi.

Saatler sonra bilinci yerine gelen Lenny gözlerini açtığı anda etraf karanlıktı.

Green Park'taki yuvalarında, kendi yatağında olduğunu zanneden Lenny, "Anne? Anne sen misin?" dedi. Üzerinde yattığı yatak yarım yumurta kabuğu şeklindeydi. Tıpkı kendi yatağı gibi yumuşak ve rahattı.

"Ah, tatlım, nihayet!" diye cevap verdi şefkat dolu bir kadın sesi; biricik annesi Eleonor'un sesinin aynısıydı. "Neredeyse bütün gün uyudun," dedi kadın. Bir yandan da elindeki nemli bezle boncuk boncuk ter döken Lenny'nin yüzünü nazıkçe kuruluyordu.

Sincap kendine gelmeye çalışıyordu. Hareketleri oldukça yavaştı ve etrafı algılamakta hâlen güçlük çekiyordu. Kafası allak bullaktı.

"Çok kötü bir kâbus gördüm," dedi Lenny. Dizlerini karnına çekti, minik bir top gibi yusuvarlak görünüyordu.

"Rüyamda melez bir sincaptım ve herkes beni yakalamaya çalışıyordu."

"Şşşş... Canım benim, şu an kendine geli-

yorsun. Burada emin ellerde ve güvendesin. Görünmezler Kenti'ndesin."

"Görünmezler Kenti mi?" diye şaşkınca mırıldandı Lenny. Gözlerini açıp kırıştırmaya başladı ve toparlanmaya çalışırken içinde bulunduğu oda aydınlanıverdi. Karşısında duran garip figüre bakakalan Lenny, şaşkınlıktan âdeta taş kesildi: Elinde bastonu, bir deri bir kemik kalmış ve tüyleri dökülmüş bir ibibik kuşuydu bu. Çok uzun bir gagası vardı. Tepesindeki rengârenk ibiği, gagası ile taranmış tüyleri bir daha hiç aşağı inmeyecek gibi dikilmişti.

“Sen... Sen...” Lenny doğru kelimeleri bulamıyordu. “Sen kimsin?” diyebilirdi en sonunda.

“Benim adım Fly, sevgili Lenny,” diye yanıtladı ibibik kuşu.

Tam da, “Adımı nereden biliyorsun?” diye sorduğu sırada, daha önce onu Leo’nun çetesi-nin elinden kurtaran gri sincap içeri girdi.

“Selam ufaklık,” dedi gri sincap gülümseyerek.

Lenny’nin kafası iyice karışmıştı. Önce cevap veremedi. Neler olduğunu ve oraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Tabii ki o gün ona yardım eden gri sincabı çok iyi hatırlıyordu. Bu yüzden de içinde bulunduğu durumun tehlikeli olduğunu düşünmüyordu. “Ancak bu, bana yardım eden gri sincaba çok benzeyen başka bir gri sincap da olabilir,” diye düşündü Lenny. “Ya bana zarar vermek istiyorsa!”

Gri sincap, Lenny’nin aklından geçenleri gözlerinden okuyor gibiydi.

“Bana güvenebilirsin ufaklık, ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. Sana kötülük

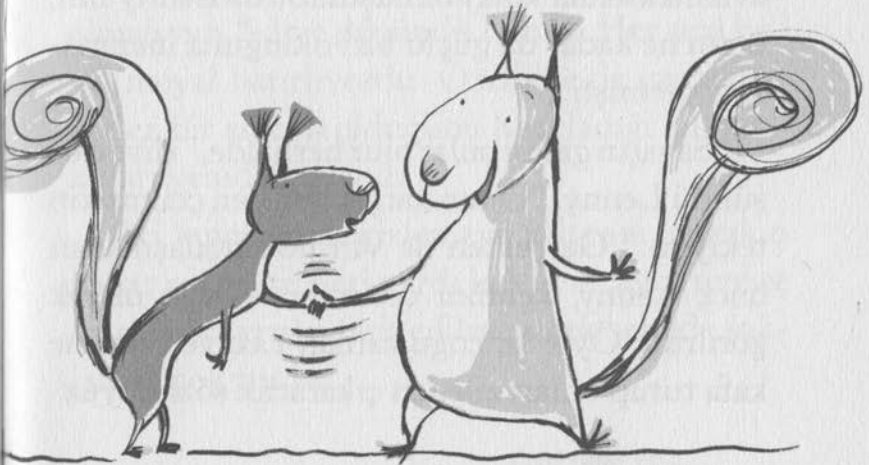

yapacak olsaydım şimdiye kadar yapmış olur-
dum, bundan emin olabilirsiniz. Benim adını
Vincent ama arkadaşlarım bana kısaca Vin der,”
dedi ve sonra da tokalaşmak için Lenny’ye elini
uzattı.

Bir anlık tereddüdün ardından Lenny de ona
elini uzattı. “Ben Lenny,” dedi.

Vin, Lenny ile aynı yaşta olmasına rağmen
daha büyük gösteriyordu. Lenny’den birkaç
santimetre daha uzundu ve oldukça gürbüz bir
görünümü vardı.

Lenny daha önce gri sincaplardan herhan-
gi birini karşısında kanlı canlı hiç görmemişti;

onları sadece fotoğraflardan biliyordu. Grillerin, kahverengi sincaplara göre daha iri yapılı olduklarını duymuştu. Ortama uyum sağlama yeteneklerinin gelişkin olduğunu bir yerlerde okumuştı, ancak bunun ne anlama geldiğini anlayamamıştı. Herhâlde bununla, grillerin kahverengilere göre daha güçlü yaratıklar olduklarını söylemek istiyorlar diye düşünmüştü. Sayıca kahverengi sincaplardan daha fazlalardı ve meşe palamudunun nesli tükendiğinde kolaylıkla hayatta kalmışlardı.

Kısacası Vin, Lenny'nin gözünde "çok güçlü" biriydi. Leo ve çetesine tek başına, korkusuzca meydan okumak, onun için havada sinek avlamak kadar kolay olmuştu. Bu da Lenny'nin, onun ne kadar da güçlü biri olduğuna inanmasına yetmişti.

"Savaşın galibi onlar olur herhâlde," diye düşündü Lenny. "Onun karşısında ben çelimsizin tekiyim." Gerçekten de Vin ile karşılaşmadan önce Lenny, kendini cesur bir sincap olarak görürdü. Öyle ki, çoğu zaman Leo ve çetesine kafa tutup onları çileden çıkaracak sözleri yüz-

lerine karşı sarf edebilmişti.

Beyninin içinde birbirini izleyen bu düşünceler birden dağılıverdi. Çünkü sanki başına ani bir darbe almış gibi kafatasının arkasına bir ağrı saplandı.

“Peki neredeyim şimdi ben? Bana ne oldu? Buraya nasıl geldim?” dedi başının arkasını tutarak. Beyninin içinde davullar çalınıyormuş gibi zonkluyordu başı.

“Ağaçtan düştün,” dedi Vin. “Çok tehlikeli bir takla attın. Hızla devrildin ve sert bir şekilde yere çakıldın,” diye devam etti gülmemeye çalışarak.

“Düşerken kesinlikle çok komik görünmüş olmalıyım,” diye düşündü Lenny. Her şeyi hayal meyal hatırlıyordu. Özellikle de gerçekten melez bir sincap olduğunu hatırladığı an, korkuları yeniden uyandı.

Gri kuyruğunu gizlemeye yeltendi, ancak o kadar sık gri tüyleri vardı ki Vin ile aynı renkte olan bu kuyruğu fark edilmeyecek şekilde saklamak çok zordu.

“Bizden sana zarar gelmez ufaklık,” dedi gri sincap, yine Lenny’ nin düşüncelerini okur gibi.

“Korkmamalısın Lenny. Burada güvendesin,” dedi Bayan Fly sakın bir ses tonuyla.

“Benimle gel,” dedi Vin.

Ona utanç veren kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştıran Lenny, ürkek adımlarla Vin’i takip ederek upuzun, kasvetli bir koridora çıktı.

Lenny, adımlarını Vin’e uydurmaya çalışarak sessizce onu takip ediyordu. Kendi kendine bir gri sincabın adımının melez bir sincabın üç adımına eşit olduğunu hesaplamıştı.

Sessizliği bozan Lenny, o gün Leo ve çetesinden onu kurtardığı için utana sıkıla Vin’e teşekkür etti.

“Eğer sen gelmeseydin her şey çok daha kötü olacaktı,” dedi Lenny. “Teşekkür ederim.”

“Şanslısın ufaklık. Aslında o gün oradan tesadüfen geçiyordum. O zorbaların sana ve yarası arkadaşına sataştıklarını görünce buna kayıtsız kalamayacağıma karar verdim.”

“Çok teşekkürler, gerçekten. O gün yaptığın benim için çok büyük bir iyilikti,” dedi Lenny. Bir müddet durdu, sonra yine devam etti. “Peki biz nereye gidiyoruz? Ayrıca Görünmezler Kenti de nedir?” diye sordu merakla.

“Her şeyin bir zamanı var ufaklık. Yaşlı Woodbrush sana her şeyi açıklayacaktır. Tüm sorularının yanıtlarını alacaksın, merak etme. Kafası bir sürü soruyla dolu, meraklı bir çocuk olduğuna eminim.”

“Peki ya Woodbrush da kim?” Lenny için soru sormamak çok zordu. Korkunun yerini şimdi dipsiz bir merak duygusu almıştı.

Vin, en azından bu soruya olsun bir yanıt verdi. Ona, yaşlı Woodbrush’ın bu bölgenin bilge adamı olduğunu, bir tür belediye başkanını gibi buranın en ileri gelen kişisi olarak kabul edildiğini anlattı. O, derin bir bilgeliğe ve ince bir ruha sahipti. Görünmezler Kenti halkının her bir üyesinin sevdiği ve büyük saygı duyduğu bir kimseydi.

Uzun koridorun sonundaki bir kapının

önünde durdular.

“İşte geldik. Hiç çekinme ve biraz yüksek sesle konuş, çünkü yaşlı Woodbrush’ın kulakları pek iyi işitmiyor,” dedi Vin göz kırparak.

Lenny’nin kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu: Acaba bu kapının ardında kiminle karşılaşacaktı?

Gergindi, ancak bir yandan da heyecandan ölecek gibiydi. Kuyruğunu hâlâ arka bacakları arasında kısıtıyordu ama yine de artık korkusu geçmişti. Nedenini bilmiyordu ancak bu garip yerde ve burada tanıştıklarının yanındayken korkacak bir şey olmadığına inanıyordu.

“Hazır mısın ufaklık?” diye sordu Vin.

Lenny başıyla onayladı ve gri sincap kapıyı açtı.

Eski bir koltukta oturan yaşlı, kahverengi bir sincap, çayını yudumluyordu.

“Küçüğüm, buyur gel, tam da çay saati!” dediği sırada Vin kapıyı arkasından kapattı ve Lenny’yi yaşlı Woodbrush ile baş başa bırak-

tı. “Korkma, gel gel,” dedi. Bastonuna tutunup güçlükle oturduğu yerden kalktı. Çok ağır adımlarla ve hafif kambur yürüyüşüyle gülümseyerek Lenny’ye yaklaştı. Lenny’ye oturması için bir yer işaret ettikten sonra, ona üzerinde dumanı tüten sıcacık bir fincan çay ikram etti.

Küçük sincap, hayatında ilk kez içeceği çayın tadından hoşlanmadığı durumda ne demesi gerektiğini bilemiyordu. Kafasından aynı anda o kadar çok soru geçiyordu ki söze nereden gireceğine karar veremiyordu. “Yanında birkaç

lezzetli kurabiyey-
le bir fincan
çaydan daha
güzel bir
şey yoktur,
denemeyecek
misin?” dedi
yaşlı sincap
tekrar yerine

otururken. Sonra da devam etti, “Ben kimim, burası neresi ve senin burada ne işin var, merak ediyorsun değil mi?”

“Evet, bayım,” diyebildi Lenny, meraklı gözlerini yaşlı sincaptan ayırmadan.

“Benim adım Woodbrush,” diye anlatmaya başladı yaşlı sincap. “Burası da Görünmezler Kenti. Lanetli ağacın tam altındayız. Burada kahverengi ve gri sincaplar barış ve uyum içinde bir arada yaşarlar. Buradaki sincaplar, aynı türde hayvanlar olmalarına rağmen, sadece farklı renkte tüylere sahip oldukları için savaşmayı saçma bulan ve yıllardır süren bu savaşa karşı isyan eden gri ve kahverengi sincaplardır. Bu anlamsız savaş, o kadar uzun yıllar öncesine dayanıyor ki çoğu sincap savaşın neden başladığını bile hatırlamaz. Ancak ne yazık ki hâlen nesilden nesle aktarılan bu derin ve acımasız nefret, savaşı beslemeye devam ediyor. Birkaç yıl öncesine kadar ben de düşman sandığım gri sincaplara karşı bu nefreti kalbimde besliyordum, ancak öğrendim ki gri sincaplar benim düşmanım değil, kardeşlerimmiş. Bunu niha-

yet babanla karşılaştıktan sonra anlayabildim.” Yaşlı Woodbrush bir an duraksadı. Hayatı boyunca asla unutamayacağı o ânı anımsıyordu şimdi.

Ve Lenny, hiçbir zaman gerçek ailesinin kimler olduğu üzerine düşünmemiş bu küçük sincap, bu cümleyi duyunca bir an soluğu kesilecekmiş gibi oldu. Kalbinde acıtan bir his vardı. Bu yaşlı bilge babasını tanıyordu! Bu zamana kadar hiç bilmediği bir gerçeği nihayet öğrenebilecekti: Babası onu neden terk etmişti?

Direnif

Böylece yaşlı Woodbrush, küçük sincabın soyuyla ilgili gerçeğın yanı sıra annesiyle babasının yasak aşkını da anlattı.

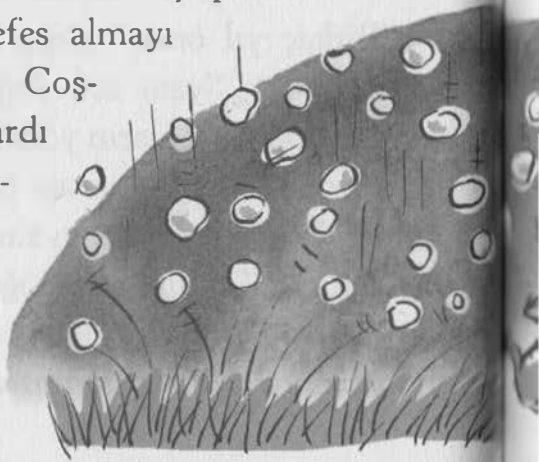
Küçük sincap her ayrıntıyı dikkatle dinliyordu.

“Birkaç yıl önce,” diye anlatmaya başladı yaşlı sincap, “yani sen doğmadan önce, ben kahverengi sincapların yönetim konseyinin bir üyesiydim. Ben de savaşı biz kazanalım diye tüm gücümle kahverengi sincaplara destek veriyordum. Kalbim bana öğretilmiş olan nefretle çarpıyordu. Düşmanı tanıımıyordum ama biliyordum ki topraklarımıza gelip bizim meşe

Sincaplar Savaşı

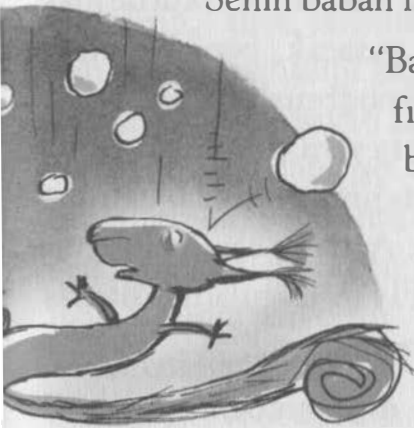
palamutlarımızı çalmışlardı. Babanla karşılaşmadan önce hayatımda hiç gri sincap görmemiştim. Bir gün bir konsey toplantısı dönüşü, St. James'teki büyük gölün üzerindeki köprüden geçerken birden dolu yağmaya başladı. Kocaman buz parçaları, iri kayalar gibi gökyüzünden düşüyordu. Ne yazık ki ilerleyen yaşımdan yüzünden artık eskisi gibi çevik değildim ve hızla koşup kendime bir barınak arayamadım. Böylece bu korkunç dolunun altında şemsiyesiz kaldım! İri bir buz tanesi başıma düştü. Birden dengemi ve bilincimi kaybedip yere yığıldım, sonra da buz gibi soğuk göle düştüm. Sırılsıklamdım, umutsuzca çırpınıyordum, fakat nefes almayı başaramıyordum. Coşkun bir akıntı vardı ve beni hızla sürüklüyordu. Bir yandan da dolu taneleri üzerime düşmeye devam

ediyordu. Direnmeye çalışıyordum. Gölün en yakın kıyısına doğru hızlı hızlı yüzmeye başladım. Ancak buz gibi su ve akıntı, tüm çabalarımı boşa çıkarıyordu. İşte o an sonumun geldiğini anladım. Artık boşa kürek çektiğime karar verdiğim o an, oradan kurtulmak için hiçbir çaba göstermeksizin kaderime boyun eğdim ve kendimi akıntıya bıraktım.”

Yaşlı Woodbrush, çayını tazelemek üzere konuşmasına ara verdi. Yanlışıklıkla üzerine döküp haşlanmamak için ağır ağır, dikkatlice doldurdu çayını. Sonra da anısına geri döndü. “Hiçbir sincap o soğukta hayatta kalamaz. Hiçbirimiz. Senin baban hariç tabii.”

“Babam mı?” dedi Lenny fısıldayarak. Gerçek babasından bahsedilmesi, ona acı veren bir terk edilmişlik duygusu hissettiriyordu. Daha sonra anladı ki bu his her zaman

orada olacaktı. Kalbinin en ücra köşelerinde bu duyguyu hep saklayacaktı. Bir şekilde unutulmuş, Eleonor ve Marvin'in sevgisiyle üzeri örtülmüş bir acıydı bu. Lenny, Eleonor ve Marvin'in sevgisinden asla şüphe etmemişti. Hiç kimseyi onlardan daha çok, daha yoğun sevmemeye karar vermiş ve asla başka bir sevginin arayışına girmemişti. En azından, o âna dek.

"Akıntıda savrulup giderken gördüğüm son şey," diye devam etti yaşlı sincap, "gri renkli, büyük bir sincaptı. Göle atlayıp hızla bana doğru yüzmeye başladı." Hüzünle iç çekti yaşlı Woodbrush. "Eh, eğer baban beni kurtarmasaydı, o göl cesedimi yutacak, beni balıklara yem edecekti." Yaşlı Woodbrush kıkırdarak gülerken, Lenny balıklara yem olma hikâyesiyle ürperdi. "Gözlerimi açtığımda burada, Görünmezler Kenti'ndeydim. Az önce senin olduğun o odadaydım. Bayan Fly'ın uyguladığı hassas tedaviyle yeniden ayağa kalktım."

"Bay Woodbrush," diye aniden lafa girdi

Lenny. Yaşlı Woodbrush'ın iyi duyabilmesi için Vin'in söylediğı gibi ses tonunu iyi ayarlamıştı. "Babamın adı neydi?" diye sordu heyecanla, en ince ayrıntıyı bile öğrenmek için can atıyordu.

"Mark," diye yanıtladı kahverengi sincap. "Babanın adı Mark'tı."

"Peki o şimdi nerede? Yoksa burada mı?" diye sordu Lenny. Onunla tanışmayı umuyordu.

"Hayır küçüğüm, hayır. Ne yazık ki o burada değil. Çok üzgünüm ama annenle babanın nerede olduklarını hiç kimse bilmiyor. Ama bitirmeme izin ver. Eminim anlatacaklarımı bitirdiğimde merak ettiğın pek çok şeyi öğrenmiş olacaksın," diye yanıtladı Woodbrush. Ardından, gerçek babasını göremeyecek olmanın hayal kırıklığını yaşayan Lenny ve kendisi için birer fincan çay daha getirdi. Lenny, kalbinin en derinlerinde, babasının onu neden terk ettiğini açıklayacak kişinin yine babasının ta kendisi olmasını ümit ediyordu. "Hayatımda hiç baban kadar cömert bir sincap daha tanımadım," diye devam etti Woodbrush.

“Her neyse... Ne diyordum?” Yaşlı sincap hikâyesinin neresinde kaldığını hatırlamak için bir süre düşündü. “Ah, evet, hatırladım...” Hafifçe öksürerek boğazını temizledikten sonra anlatmaya devam etti. “Kendime geldiğimde odada Bayan Fly ile birlikte baban da vardı. Yaşadığım şaşkınlığı tahmin edersin, yattığım yerden fırladığım gibi yanımda duran bastonu kaptım ve var gücümle babana vurmaya başladım. Babansa hiç karşılık vermiyordu. Öylece duruyordu. Sonunda yorgunluktan tükenip yere yığıldığımda hiçbir şey olmamış gibi gülümseyerek beni yatağa geri taşıdı. “Neden direnmedin genç adam?” diye sordum. “Savaş-tayız, biz düşmanız!” dedim. Baban ise, “Hayır, ben senin düşmanın değilim, dostunum. Seninle savaşmam, sen benim kardeşimsin. Biz birbirimizden nefret etmek zorunda değiliz, birbirimizi sevebiliriz,” diye cevap verdi. Sonra tıpkı bir baba gibi dinlenmem gerektiğini söyledi. Gözlerinde, daha önce hiç kimsede görmediğim cömert bir ruhun parıltısı vardı.

Bu cümleler beni utandırdı. Günlerce kırk derece ateşle yattım. Mark her zaman yanımdaydı ve bana baktı. Asla beni yalnız bırakmadı. İyileştiğimde ona minnettardım ve artık çok yüce bir dostluk kurmuştuk. O zaman anladım ki biz kahverengi sincaplar ile gri sincaplar arasında hiçbir fark yok. Farklı olan tek şey tüy rengimiz, kalbimiz değil. Hepimiz sincabız küçük Lenny, aynı türün hayvanlarıyız. Babanı tanıdıktan sonra kalbimdeki nefret yerini gerçek bir dostluğa, saygıya ve en nihayetinde de huzura bıraktı.”

Yaşlı Woodbrush besbelli hüzünlenmişti. Lenny’nin babası, öğretilmiş bir düşmanlığı, dayatılmış bir nefreti bir kenara bırakıp bir başkasını, bir düşmanı özgürce sevebilmeyi Woodbrush’a öğretmişti. O, sadece bu yüzden bile küçük oğlu Lenny’nin gözünde bir kahramana dönüşmüştü.

Woodbrush, Mark’ın o zamanlar Direniş Hareketi’nin lideri olduğunu anlattı. Onun sayesinde bir araya gelen bir grup kahverengi ve

gri sincap, yeraltında yaşamaya başlayıp yüzyıllardır süren bu anlamsız savaşa karşı bütün güçleriyle başkaldırmışlardı.

Direnış, onlar için şiddete karşı çıkmaktı.

“Yaşlı bir bilge, çok uzun yıllar önce şiddete başvurmamanın önemini şöyle açıklamıştı: Şiddetsiz bir direnişin içinde nefretin, öfkenin esiri olmazsınız, eninde sonunda düşmanı kendinize dost edersiniz,” dedi yaşlı Woodbrush.

Bu, temelinde sevgiyi barındıran pasif bir direnişti. Amaç o veya bu şekilde karşı tarafı cezalandırmak ya da zarara uğratmak değil, sadece şiddete karşılık vermemektir. Önemli olan, diğer kahverengi ve gri sincapların, karşılıklı şiddetle ve adaletsiz yasalarla dayattığı düşmanlığa, hiçbir şekilde tepki vermeyerek direnmektir. Direniş Hareketi’nin ve Görünmezler Kenti’ndeki sincapların barışçıl boykotunun kalbinde, gerçek birlik ve kardeşliği gerçekleştirebilme hedefi vardı. Orada, tıpkı Mark gibi sincaplar arasındaki bu anlamsız savaşın bitmesini isteyen daha pek çok sincap vardı.

Onlardan biri de Jane'di, yani Lenny'nin annesi. Jane, hayranlık uyandıran bir karaktere sahip, son derece çekici bir kahverengi sincaptı.

“Annen dünyalar güzeliydi. Neşe doluydu, güçlüydü, zeki... Kısacası eşine benzerine az rastlanacak sincaplardandı. Herkes ona âşıktı. Herkes ona kur yapardı. Ama onun gözü babandan başkasını görmezdi. Ne yazık ki sana tanışmalarının hikâyesini anlatamayacağım, çünkü hiç kimse bu konuda kesin bir bilgiye sahip değil. Belki bir gün sana kendileri anlatma fırsatını bulurlar. Sadece şunu söyleyebilirim ki birbirlerine sıırsıklam âşıklardı ve bu aşkın meyvesi olarak da sen dünyaya geldin. Minik yavrularının doğumu onları öyle mutlu etmişti ki! Seni ölesiye seviyorlardı.”

Lenny, gözyaşlarına daha fazla hâkim olamadı.

Bir türlü anlam veremiyordu.

Madem anne ve babası onu çok seviyorlardı, o hâlde neden terk etmişlerdi?

Sincaplar Savaşı

“Ne yazık ki savaşılan her iki tarafın da yönetim konseyleri, annenle babanın Direniş Hareketi’nin öncüsü olduklarını öğrendiler.”

“Onları nasıl buldular?” diye sordu Lenny şaşkınca.

“Muhtemelen içimizde bir hain vardı. Ama bundan tam olarak emin değiliz; bu sadece ihtimallerden biri. Her iki tarafın yöneticileri de annenle babanı son derece tehlikeli gördüklerinden, yıkıcı faaliyetlere katılma suçlamasıyla haklarında

tutuklama kararı çıkardılar. Amaçları, onları mahkemeye bile çıkarmadan, adaletsiz bir biçimde ortadan kaldırmaktı. Daha da kötüsü, eğer senin varlığından haberdar olurlarsa, sana da bir zarar verebilirlerdi. Bu yüzden seni terk etmek zorunda kaldılar küçük Lenny, seni korumak için. Kaçış planları yaptılar, ancak yakalanırlarsa sen de onlarla birlikte yakalanmış olacaktın. Mark ve Jane seni tehlikeye atmayı asla göze alamazlardı. Senin annenle baban o gün bugündür hem gri hem de kahverengi sincapların yönetim konseylerince aranan iki kaçaklar.”

“Desene aynı benim gibi,” dedi küçük sincap ve yüreği acıyarak, gerçek annesiyle babasının şu anda nerede olabileceklerini sordu yaşlı sincaba.

“Kimse bilmiyor. Ne yazık ki kaçmak zorundaydılar. Görünmezler Kenti artık ne senin için ne de onlar için güvenliydi. Seni emanet edecekleri iki göçmen kuşu bulur bulmaz İngiltere’yi terk ettiler. Direniş Hareketi’nin içindeki ajanlar yüzünden, seni kime emanet ettiklerini bir tek ben biliyordum.”

Lenny, gerçek anne ve babasının, Eleonor ve Marvin'i özellikle mi seçtiklerini, yoksa bunun bir tesadüf mü olduğunu merak etti. Yaşlı Woodbrush âdeta Lenny'nin düşüncelerini okuyordu.

"Annenin onları daha önceden tanıdığından haberim var. Fakat ne yazık ki bu konuda sana daha fazla bilgi veremem."

Ve Woodbrush'ın sözleri sabun balonları misali havada asılı kaldı.

Annenin onları daha önceden tanıdığından haberim var.

Lenny'nin aklı bir hayli karışmıştı. Öyleyse Eleonor ve Marvin de gerçek annesini tanıyor olabilirlerdi. Ve şimdiye kadar ona bundan hiç söz etmemişlerdi. Bütün bunlar gerçek miydi? İki göçmen kuş, onu kapının eşiğinde bulmuş olduklarının dışında hiçbir şey söylememişlerdi. O an küçük sincap kendini çok yalnız, kızgın ve kandırılmış hissetti. Herkes, dört ebeveyni de onu kandırmıştı! Daha fazla dayanamadı

ve içinden gelenleri söyledi: “Madem gerçek annemle babam İngiltere’yi terk ettiler, neden beni de savaşın olmadığı başka bir yere götürmediler? Asıl burada tehlikeye attılar beni. Burada savaş var ve eninde sonunda melez olduğum keşfedilecekti. Herkes beni avlamaya çalışacak, onların yanlışının bedelini bana ödeceklerdi! Şimdi başımdaki bu belanın sorumlusu onlardır!”

Öfkeyle ayağa kalktı. Dolu dolu olmuş gözlerini yaşlı Woodbrush’a dikmişti. Bir açıklama bekliyordu.

Woodbrush, ona şunları söyledi: “Evet, seni yanlarında götürmediler, çünkü benim küçük melez yavrum, sen kahverengi ve gri sincaplar arasındaki savaşa nihayet son verebilecek tek kişisin.”

Meşe Palamutlarının Soyu Tükenmemiş

Küçük Lenny bir kahkaha patlattı. Açıkçası, duyguları birbirine karışmış, ne yapacağını, ne düşüneceğini bilemez hâle gelmişti. Tekrar yerine oturdu. Söylediklerinden hiçbir şey anlamadığı yaşlı Woodbrush'ın doluya yakalandığı o gün başına düşen iri bir dolu tanesi yüzünden beyinde kalıcı hasar olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

“Sen özelsin Lenny,” dedi kahverengi sincap. “Melez bir sincap olman, seni özel kılıyor.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu kafası karışan küçük sincap.

“Benimle gel ufaklık. Bunu kendi gözlerinle

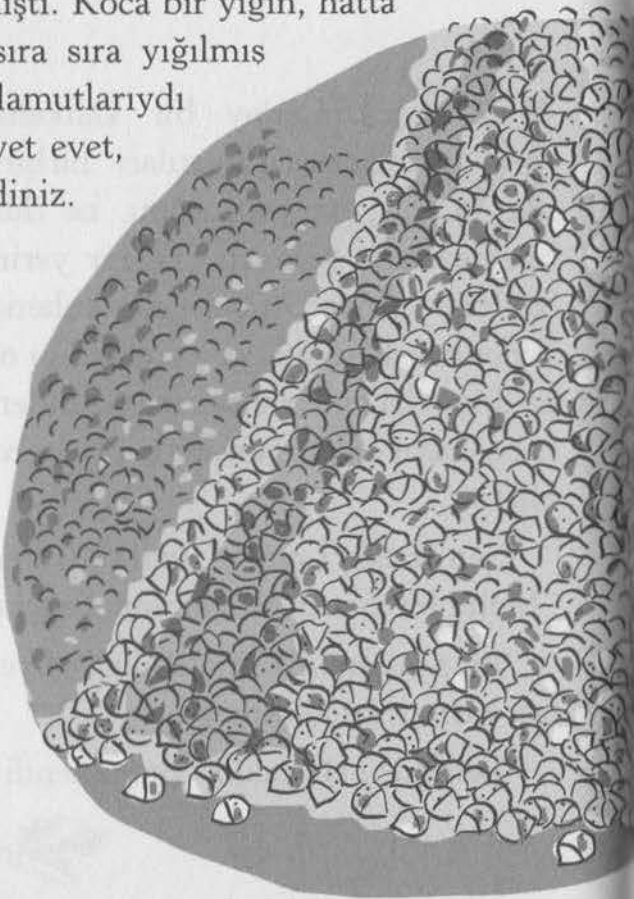

Sincaplar Savaşı

görmenin vakti geldi," diye yanıtladı Woodbrush gizemli bir havayla.

Yaşlı sincap, küçük Lenny'yi koca bir yığının önüne götürdü.

"Nesli tükenen meşe palamudu aşkına!" diye haykırdı Lenny. Gördükleri karşısında gözleri kamaşmıştı. Koca bir yığın, hatta dağ gibi sıra sıra yığılmış meşe palamutlarıydı bunlar. Evet evet, doğru bildiniz.

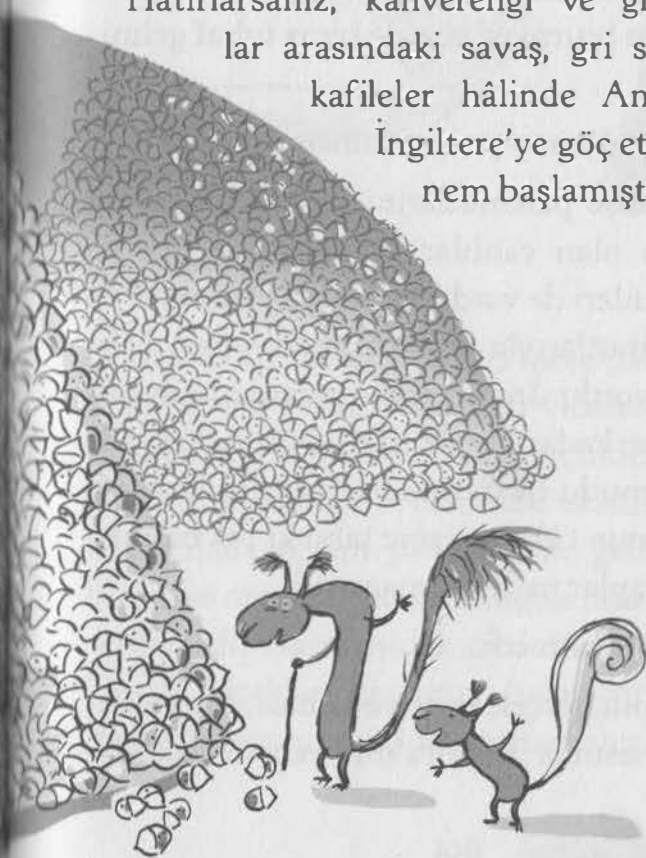

Meşe Palamutlarının Soyu Tükenmemiş

Hani şu leziz mi leziz, dünyada eşi benzeri olmayan, İngiltere'nin gurur kaynağı meşe palamudunun meğer soyu tükenmemiş.

Lenny'ye durumu açıklayan Yaşlı Woodbrush'ın anlattıkları gerçekten inanılmazdı.

Hatırlarsanız, kahverengi ve gri sincaplar arasındaki savaş, gri sincapların kabileler hâlinde Amerika'dan İngiltere'ye göç ettikleri dönem başlamıştı.

Çünkü o dönem göçmen gri sincaplar, İngiliz kahverengi sincaplarının tek besin kaynağı olan meşe palamutlarına ortak çıkınca, kısa sürede ülkede tek bir meşe palamudu bile kalmamıştı.

Peki, İngiltere'nin tamamında ve Londra'nın tüm parklarındaki meşe palamutlarını bir grup gri sincabın sadece birkaç ay gibi kısa bir süre içinde yiyip bitirmesi size de biraz tuhaf gelmiyor mu?

Gerçeği öğrenmeye hazır mısınız?

Leziz meşe palamutlarını sadece tüyleri ve kuyrukları olan canlılar sevmiyordu elbette, başka sevenleri de vardı: insanlar... İnsanlar da meşe palamutlarıyla tatlılar, kurabiyeler, kahveler yapıyordu. İngiliz meşe palamudu insanlar için altın kadar kıymetliydi. Bütün dünyada meşe palamudu ticaretine başlamışlardı. Meşe palamudunun tükenmesine tabii ki tek başlarına gri sincaplar neden olmamıştı!

Sürprizler bitmedi...

Lenny'nin gerçek anne ve babası, bir yolculukları esnasında Londra'nın hemen yakınlara

rındaki bir ormanda, dalları meşe palamuduyla dolu bir sürü ağaç buldular. Gözlerine inanamamışlardı; bolluk ve bereket içindeki ağaçlardan birine hemen tırmanmak istediler. Ancak Mark daha ağacın yarısına bile gelmemişti ki bir şeyin onu aşağı doğru ittiğini hissetti ve yere seriliverdi. Baş fırıldak gibi dönüyordu. Kolları ve bacakları kızarmış, balon gibi şişmişti. Yerde öylece bir müddet yatmak zorunda kaldı.

Jane ise bütün bu olanlardan habersiz, çoktan dalların arasına ulaşmış, yemyeşil yaprakların arasından meşe palamutlarını toplamaya başlamıştı.

Görünmezler Kenti'ne götürmek üzere topladığı meşe palamutlarından bir bölümünü yere atmak istediği sırada ancak Mark'ın yerde çaresizce baygın yattığını fark etti. Saatlerdir hareketsiz bir şekilde yerde yatan çok sevdiği gri sincabı kurtarmak üzere hızla aşağı indi ve tek başına bunu başaramayacağını anlayınca, hızla Direniş Hareketi'ndeki diğer sincapları yardıma çağırdı. Jane'le birlikte Mark'a yardıma gelen sincapların tümü, dallardan sarkan meşe palamutlarının oluşturduğu manzara karşısında şaşkına dönmüştü. Bazı sincaplar, sağlığından endişe ettikleri Direniş'in başkahramanı Mark'ı Görünmezler Kenti'ne geri götürmek için yola koyulurken, bazıları ise biraz meşe palamudu toplamak için ağaçlara tırmandılar.

Mark gibi gri sincaplar, daha ağacın yarısına bile ulaşmadan kızarıp şişmiş kol ve bacak-

Meşe Palamutlarının Soyu Tükenmemiş

larla, baygın bir şekilde yere serildiler. Kahverengi sincaplar ise yeşil yaprakların arasına kadar kolaylıkla tırmanıp istedikleri kadar meşe palamudu toplayabiliyorlardı.

Bu gerçekten de tuhaftı.

İşin gizemi, yaşlı Woodbrush oraya gelince çözüldü; baygınlık geçiren sincapları görünce zehirlendiklerini hemen anladı. Tüm meşe ağaçlarının gövdesine ilaçlama yapılmıştı ve grilerin tırmandıkları ağaçlardaki ilaç, kahverengi sincapların aksine yalnızca onlara zarar veriyordu.

Yaşlı Woodbrush, ilaçlanan ve ilaçlanmayan ağaçları gördüğünde ayırt edebiliyordu.

Ancak zavallı sincapları bir sürpriz daha bekliyordu. Bazı ağaçların gövdelerine değil, yalnızca yapraklarına ilaçlama yapılmıştı. Böyle ağaçlara gri sincaplar çok rahat tırmanırken, bu kez kahverengi sincaplar için olumsuz sonuçlar ortaya çıkmaya başladı.

İnanılmaz!

İnsanlar iki farklı tipte ilaçlama yapıyorlardı.

Bazı ağaçların gövdelerine belli bir türde, bazı ağaçların yapraklarına ise diğer bir türde ilaçlama yapılıyordu. Her ikisi de son derece zehirliydi ve bir araya geldiklerinde basit bir hile ile sorun çözülmüş oluyordu. Gövdesi ilaçlanmış ağaçlara griler yanaşamıyordu, dolayısıyla iş kahverengi sincaplara kalıyordu. Yaprakları ilaçlanmış ağaçlara ise kahverengiler yanaşamıyordu, bu kez de işin başına griler geçiyordu. Ancak en çok meşe palamudu, her iki zehrin de bir arada olduğu ağaçlarda oluyordu.

“İşte bu şekilde ilaçlanmış ağaçlardan bir tek sen meşe palamudu toplayabilirsin Lenny,” dedi yaşlı Woodbrush. “İşte nihayet gerçek kimliğine kavuştun. Bu yüzden başta hissettiğin gibi mutsuz olma, sen barışı geri getireceksin. Sen melezsın. Hem kahverengi sincapların, hem gri sincapların kanını taşıyorsun. Her iki zehre de direncin yüksek. İşte bu yüzden özelsin küçük Lenny, bu yüzden ailen seni burada bıraktı. Sen tüm sincapların umut kaynağı olacaksın. Her iki tarafın kuvvetleri bunu öğrendiğinde, sayende savaşa bir son verilecek artık.”

Meşe Palamutlarının Soyu Tükenmemiş

Plan şuydu:

Yaşlı Woodbrush, kahverengi ve gri sincapların yönetim konseylerine birer isimsiz mektup göndererek melez sincabı yakaladığını bildirecekti. Mektupta ayrıca onu teslim edeceği yeri ve zamanı da bildirecekti.

Ancak gri sincapların yöneticilerine kahverengi sincapların geleceğini, kahverengi sincapların yöneticilerine de gri sincapların geleceğini söylemeyecekti. Hepsini orada buluşturup tüm gerçeği anlatacaktı. Meşe palamudunun soyunun aslında tükenmediğini ve dolayısıyla gri sincapların herhangi bir kabahatinin olmadığını, fakat ağaçların zehirlendiğini ve bu yüzden hiç meşe palamudu yiyemediklerini anlatacaktı. Tabii yıllardır süren bu savaşa da artık bir son verilmesi gerektiğini söyleyecekti. En önemlisi de meşe palamutlarını toplayabilmek için ellerindeki tek şansın, melez bir sincap olduğunu dile getirecekti.

Tıpkı daha önce Lenny'nin babasının yaşlı Woodbrush'a yaptığı gibi, Woodbrush da gri

ve kahverengi sincapların kalplerine dokunmayı ümit ediyordu.

Öte yandan Lenny ise hem heyecanlı, hem de endişeliydi. Henüz sadece yavru bir sincap olarak gerçekten de bu savaşı sona erdirebilecek miydi?

Bundan sonra yepyeni bir kimliğe sahip olup, kendisine bambaşka gözlerle bakacak olmanın ne kadar güzel bir şey olacağını düşündü. Bundan sonra yalana da, saklanmaya da gerek olmayacaktı.

Artık okuluna dönmeliydi. Bart ile doya doya oyun oynamalıydı. Ne yapmaya çalıştıklarını şimdi daha iyi anladığı biricik göçmen kuşlarına geri dönmeliydi. Onlar sadece Lenny'yi korumaya çalıştıkları için ona yalan söylemişlerdi; tıpkı gerçek anne ve babası gibi. Ona ihanet

Meşe Palamutlarının Soyu Tükenmemiş

etmemişlerdi, güvende olmasını istemişlerdi. Belki de bütün bu zorluklar, tüm sincapların kaderini değiştirmesi için başına gelmişti.

Bu, harika bir şey olacaktı. Sincapların savaşını bitiren, zehirli ağaçlardan meşe palamudu toplayan bir kahraman olacaktı. Belki Leo ve çetesi de artık ona saygı duyarlardı. Belki. İşte bundan pek emin değildi.

Lenny bütün bunların bir rüya olduğunu düşünmeden edemiyordu. Bir şeylerin ters gideceğine dair korkunç bir hisse kapılıyordu.

Büyük bir sorumluluk üstlenmişti. Eğer başaramazsa –ki bu da mümkündü– onu korkunç bir son bekliyordu.

Küçük Kahraman

Lenny, yeniden eski hayatına dönmeyi o kadar çok istiyordu ki Woodbrush, bu kahramanlığın onun kaderi olduğunu söylediği zaman, bu mücadele için gerekli cesarete sahip olduğunun farkına varmıştı.

Eleonor ve Marvin'i yeniden kucaklayabilmeyi tüm kalbiyle istiyordu. Ayrıca gerçek ailesine dair onlardan öğreneceği çok şey vardı. Hayat hikâyesindeki bu son eksik parçayı da keşfedip yerli yerine koymalıydı. Lenny, kaybolduğu için perişan olduğundan hiç şüphe duymadığı tek dostu Bart'a sarılmak istiyordu. Hem gerçekten savaşı bitirebilirse, belki Mark ve Jane de İngiltere'ye geri dönebilirlerdi.

Sincapların yönetim konseyi üyeleriyle buluşmayı öğle saatlerine ayarladılar. Buluşma yeri, zehirli ağaçların olduğu bölgeye çok uzak değildi. Eski bir antik tiyatronun yakınlarındaki yaşlı ve büyük kestane ağacının dibinde buluşacaklardı.

Lenny ve yaşlı Woodbrush'a eşlik edenler arasında Vin'in yanı sıra, Direniş Hareketi'ne üye, biri gri diğeri kahverengi iki yetişkin sincap da vardı.

Lenny, buluşma yerine giderlerken, her korktuğunda yaptığı gibi, gri kuyruğunu endişeyle bacaklarının arasına sıkıştırmıştı.

Planladıkları gibi oraya konsey üyelerinden önce vardılar.

Woodbrush, konsey üyelerinin tüm hikâyeyi dinlemeden önce Lenny'yi görmelerini istemiyordu, onu saklamalıydılar.

İlk gelenler kahverengi sincaplar oldu, birkaç dakika sonra da griler geldi.

Melez sincabın yakalandığına dair haberler, gri ve kahverengi sincaplara çabucak ulaşmıştı. Buluşma yeri kısa sürede bir sürü sincapla doldu.

Her iki taraf da, bir diğerinin toplantıya çağrılacağından habersizdi ve orada birbirlerini görüp şaşırان konsey üyeleri, bu durumdan son derece rahatsızlık duydular. Birkaç konsey üyesi arasında gerginlikler, itişip kakışmalar bile yaşandı. İngiliz kahverengi sincaplar ile onların Amerikalı kuzenleri olan gri sincaplar, şehrin farklı bölgelerinde yaşadıkları için uzun yıllar sonra ilk kez karşılaşıyorlardı.

İki farklı türün konsey üyeleri, kestane ağacının altındaki toplantıya başlamadan önce oturmak için birbirlerinden mümkün olduğunca uzak köşeleri seçtiler. Melez sincabı bir an önce teslim etmesi için onu yakaladığını ilan eden gizemli kişiyi beklemeye koyuldular.

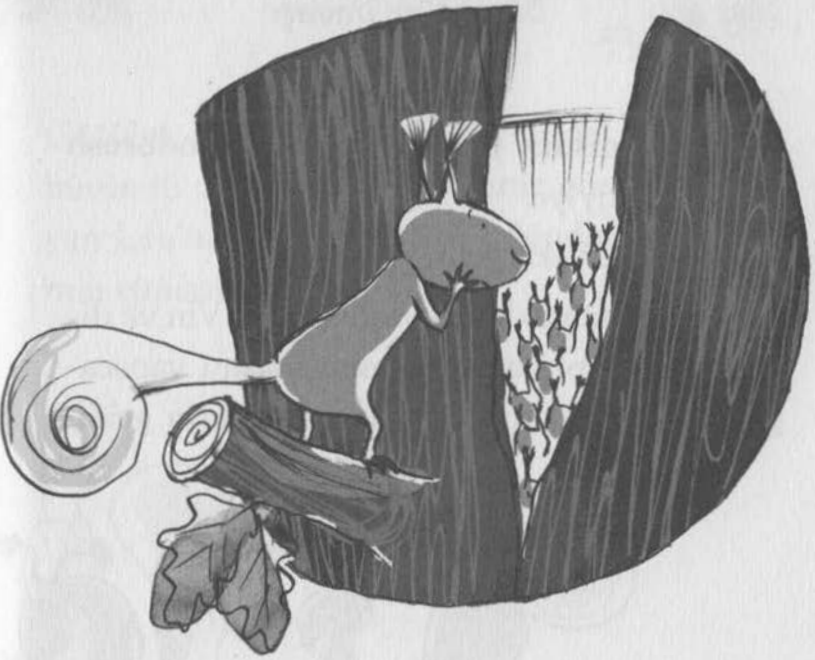

Kestane ağacının arka tarafındaki dalların arasında saklanan küçük Lenny, tüm bu kalabalığı görünce korkuya kapıldı. Çığlık çığlığa koşup kaçmak, anne ve babasının yaptığı gibi İngiltere'yi terk etmek istiyordu.

Kahverengi sincaplar arasında tabii ki Leo da bulunuyordu. Babasıyla birlikte gelmişti. Her zamanki gibi öfkesi yüzünden okunuyordu. Konsey üyelerinin hiçbiri Leo kadar öfkeli ve tehditkâr görünmüyordu Lenny'ye.

Zavallı Leo, nasıl öfkelenmesin ki? Öyle ya, ne Lenny'yi yakalayabilmiş, ne de kendine söz verdiği gibi ona hak ettiği dersi bizzat kendisi verebilmişti. Diğer yandan, her ne kadar Lenny'yi yakalayamamış olsa da, onun o sevgili anne babası olan iki göçmen kuşu yakalamış ve intikamını kısmen almıştı. İki güvercin, şimdi yüksek güvenli bir cezaevinde kapalı tutuluyorlardı. Bu arada, gürültüyü duyan bazı hayvanlar da neler olup bittiğini anlamak için buluşma yerine gelmişti.

Elbette aralarında küçük yarasa Bart da bulunuyordu. Korku ve endişeye kapıldığı her hâlimden belli olan zavallı yarasacık, arkadaşını kurtarmanın bir yolunu bulabilmek için çaresizlik içinde kıvranıyordu. Eğer diğer yarasalar gibi iyi uçabilseydi, Lenny'ye doğru havada bir dalış yapıp onu yakaladığı gibi uzaklara uçurur, kaçırırdı. Ancak Bart uçuş konusunda tam bir felaketti.

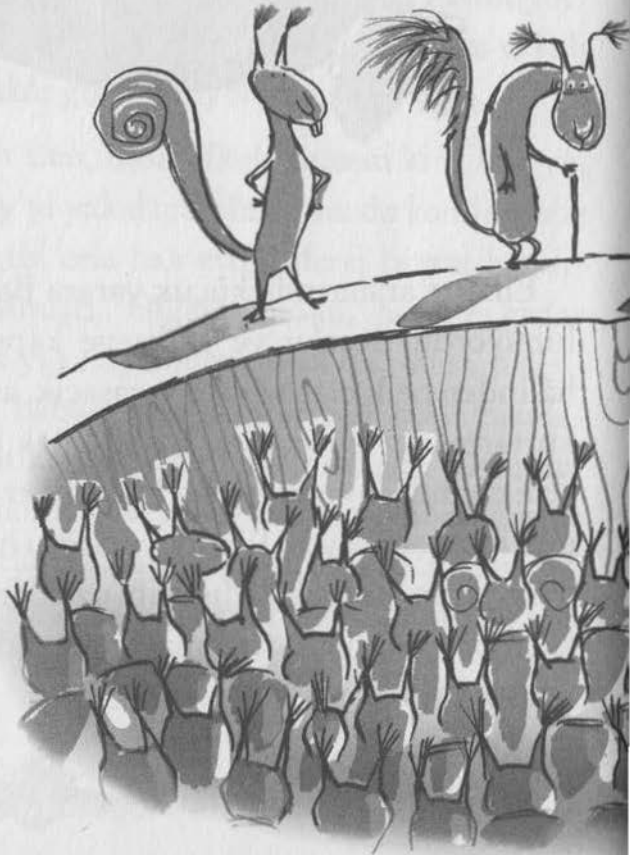

Sincaplar Savaşı

“Hazır mısınız?” diye sordu yaşlı Woodbrush küçük Lenny’ye.

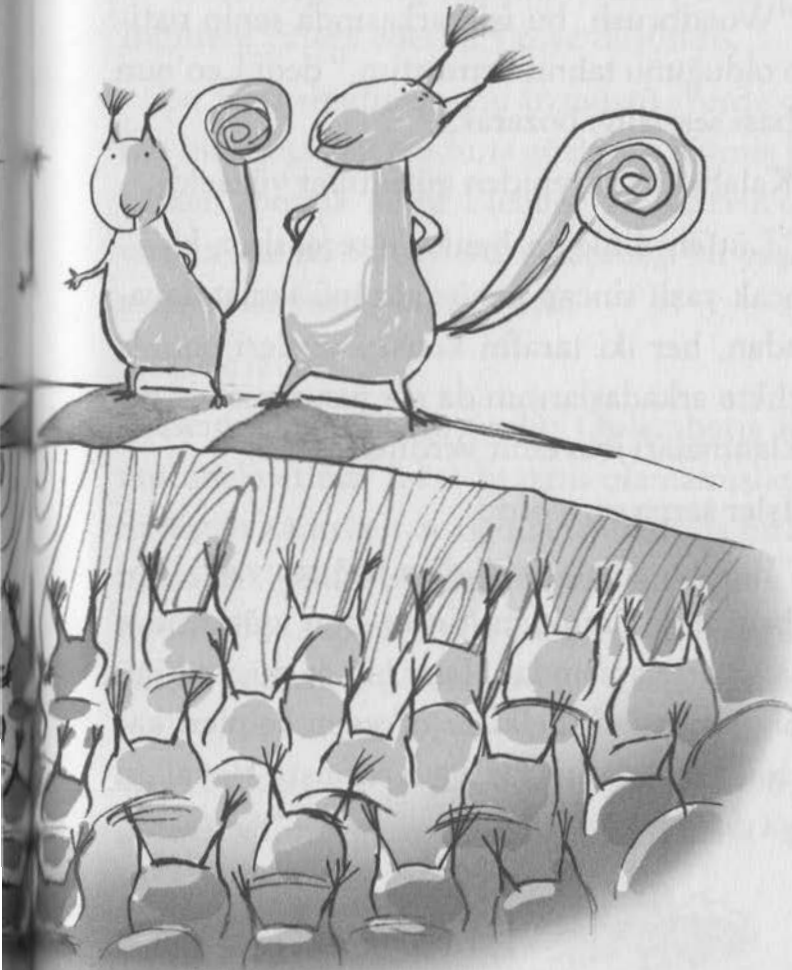
Yüzleşme vakti gelmişti.

Bastonuna yüklenen yaşlı sincap, Vin ve diğer iki sincapla birlikte konuşmasını yapacağı kestane ağacının üzerindeki noktaya geldi.

Küçük Kahraman

Gürültü yapan kalabalık bir anda sessizliğe büründü. Bu sırada Vin'i görür görmez tanıyan Leo'nun öfkeden deliye döndüğünü tahmin etmişsinizdir.

Kahverengi ve gri sincapları bir arada görüyor olmanın şaşkınlığını henüz kimse üzerinden atabilmiş değildi. Her iki tarafın konsey üyeleri de, onların Direniş Hareketi'ne üye sincaplar olduklarını hemen anladılar.

“Woodbrush, bu işin arkasında senin patinin olduğunu tahmin etmiştim,” dedi Leo'nun babası sessizliği bozarak.

Kalabalıktan yeniden gürültüler yükseldi.

“Lütfen dinleyin beni. Göreceksiniz ki...” Ancak yaşlı sincap henüz sözünü tamamlamadan, her iki tarafın konsey üyeleri onunla birlikte arkadaşlarının da sorgusuz sualsiz tutuklanmaları için emir verdiler.

İşler sarpa sarıyordu.

“Bırakın anlatalım,” diye bağırdı yaşlı Woodbrush, kollarından tutup onu götürmeye çalışanların arasından. İşler hiç de düşündüğü gibi gitmemişti. Belki de öfkeden kalpleri kararmış türdeşlerine fazla güvenmişti. Hayalleri suya düşmüştü.

Lenny, olanları görünce paniğe kapıldı. Hiç kimsenin onu görmemesi için dua ederek saklanmaya devam etti. Bir yaprak gibi titriyordu. Şimdi ne olacaktı?

“Kalabalığın dağılmasını bekler, sonra da İngiltere’yi terk ederim,” diye düşündü.

Bu fikir şimdiden onu üzmüştü. Yerde duran bir meşe palamuduna gözlerini dikmiş bakarken, biricik ailesi Eleonor ve Marvin’dan uzakta, daima bir şeylerden kaçacağı bir yaşam sürmek istemediğini fark etti.

İşte çözüm!

Gerçek ailesini düşündü: Onlar barış için mücadele etmiş, fakat başarılı olamamışlardı. Savaştan kaçarken de oğullarını burada bırakmışlardı. Çünkü oğullarının özel olduğunu biliyorlardı. Onun burada kalıp sorumluluğunu yerine getirmesi gerekiyordu. Birden tüm kalbiyle buna inandı ve kendinde büyük bir cesaret buldu. Ailesi gibi cesur olmalıydı ve bu görevi yerine getirmeliydi. Başaramasa bile

en azından denemeliydi. Annesiyle babasının oğullarına duydukları güveni boşa çıkarmamalıydı.

Teslim olmayacaktı.

Hayatını geri kazanmak istiyordu.

Ne pahasına olursa olsun.

Nihayet kendinden emin bir şekilde yerde duran meşe palamudunu aldı ve büyük bir cesaretle saklandığı yerden çıktı.

Başta kimse onu fark etmedi bile. Woodbush ve arkadaşlarının tutuklanması nedeniyle kalabalığa büyük bir kargaşa hâkimdi.

Küçük sincap dikkatleri nasıl üzerinde toplayacağını bilemedi.

“A... affe... affedersiniz...” dedi neredeyse fısıldar gibi. Meşe palamudunu kucağında tutuyordu.

Fakat kimse onun farkına varmış gibi görünmüyordu.

“Affedersiniz!” diye tekrarladı daha yüksek ve daha kararlı bir sesle.

Boşunaydı. Kalabalığın gürültüsü daha yüksekti ve onun sesini bastırıyorlardı.

O zalim Leo bile Lenny’nin varlığını fark etmemişti. Öfkeyle Vin’e çatıyordu. “Hak ettiğini bulacaksın. Seni gidi sincap kılıklı fare!” diye bağıırıyordu Vin’e. Leo ve Vin’i gören Lenny’nin aklına tam da bu esnada dikkatleri üzerine toplayacak bir fikir geldi.

Şüphesiz bu Leo’yu çileden çıkaracaktı, ancak dikkat çekmesinin tek yolu buydu.

Lenny’nin aklından geçenleri tahmin edebiliyorsunuzdur! Leo’nun kafasını nişan alıp elindeki meşe palamudunu hızla fırlattı; tıpkı daha önce Vin’in yaptığı gibi.

Öfkeden deliye dönen Leo, arkasını döndü ve sonunda melez sincabı gördü.

“Sen!” diye haykırdı ve onu yakalamak için Lenny’ye doğru koştu. Lenny kaskatı kesilmişti. İçgüdüsel olarak omuzlarını çenesine

kadar çekip kendini savunmak üzere yumruklarını sıktı. Kalabalığın içinden biri, durması için Leo'ya bağırdığı sırada Lenny kendini saldırıya hazırlamıştı.

“Dur oğlum!” dedi Leo’nun babası ve birden tüm kalabalık sessizliğe büründü. Nihayet herkesin dikkati Lenny’nin üzerindeydi.

“A m a baba, o pis melez sincap, işte bu!” diye karşı çıktı Leo. Sonra da elindekini göstererek, “Kafama bunu fırlattı,” dedi.

Kahverengi sincapların yönetim konseyi üyesi olan Leo’nun babası, bir el hareketiyle oğlunu susturdu. Sincapların yanı sıra diğer hayvanların da şaşkın bakışları altında, uzun süre önce soyu tükendiği sanılan İngiliz meşe palamudunu eline aldı.

“Bunu nerden buldun ufaklık?” diye sordu Leo’nun babası.

Lenny, yaşlı Woodbrush'a bir bakış fırlattı. Yaşlı adam Lenny'nin tüm hikâyeyi anlatmasını onayladığını gösteren bir işaret yaptı.

Ve böylece Lenny, yüzlerinde şaşkın bir ifa-

deyle onu izlemekte olan kalabalığa baştan sona her şeyi bir solukta anlattı.

Gerçekte meşe palamutlarını tükete-

nin gri sincaplar değil,

insanlar olduğunu ve o insanların, sincaplar meşe palamutlarını yemesinler diye ağaçlara zehirli ilaçlar sıktıklarını söyledi.

Leo, Lenny'nin sözü biter bitmez, "Baba, Lenny denen bu tuhaf yaratığın söylediklerine inanmayacaksınız değil mi?" diye itiraz etti.

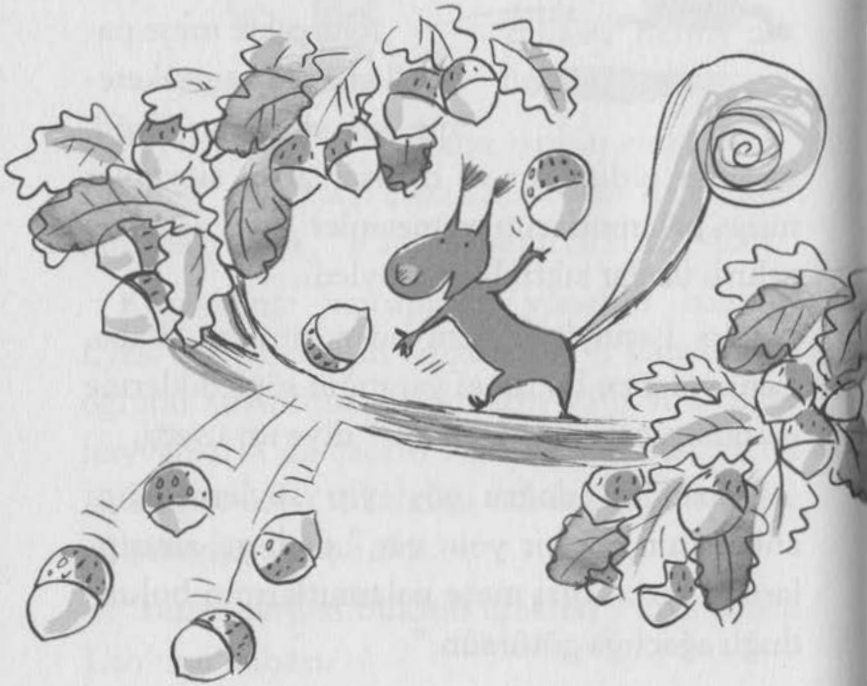
"Çocuğun doğru söyleyip söylemediğini anlamanın tek bir yolu var," dedi gri sincaplardan biri. "Bizi meşe palamutlarının bulunduğu ağaçlığa götürsün."

Sincaplar Savaşı

Öneri, her iki tarafın konsey üyeleri tarafından kabul gördü.

Bulundukları yere çok da uzak olmayan bir yerdeki meşe palamutlarının yanına gittiler. Tüm sincapların kalbine coşkulu bir neşe doğmuştu. Şimdiye kadar İngiliz meşe palamutlarının o dillere destan lezzetini yalnızca kitap-

lardan ve başkalarının anlattıklarından bilen bazı sincaplar, içgüdüsel olarak ağaçlara doğru koşup tırmanmaya kalktılar. Ancak ilaçlanmış ağaçlardaki zehir, hepsini teker teker yere serdi.

“Çocuk doğru söylüyor, ağaçlar zehirli,” dedi sincaplardan biri.

“Ufaklık, senden bir şey denemeni isteyebilir miyiz? Herhangi bir ağaca tırmanabilir misin?” diye sordu Lenny’ye, Leo’nun babası.

Lenny zehirden hiç mi hiç etkilenmeden, ağaçlardan birine kolayca tırmandı. Yaşlı Woodbrush haklıydı: Lenny, meşe palamudu toplayabilecek tek sincaptı. Ağacın dallarını silkeleyen Lenny, yüzlerce meşe palamudunun aşağıya düşmesini sağladı. Sonunda tüm sincaplar İngiliz meşe palamudunun o dillere destan tadına varabileceklerdi.

Son

O gün bayram ilan edildi. Yemyeşil ve güzel İngiltere'ye yıllar sonra, nihayet barış gelmişti. Kahverengi ve gri sincaplar, nesilden nesle aktarılan nefretten kurtulmuşlardı. Savaşın ne kadar anlamsız bir şey olduğunu, hiç başlamaması gerektiğini herkes anlamıştı. Kahverengi ve gri sincaplar, aralarındaki farkları önyargı konusu hâline getirme alışkanlığından kurtulmuş, artık birlik ve beraberlik duygusuyla hareket etmeye başlamışlardı.

Farklı olan, her zaman bir korku, bir kaygı, bir şüphe yaratıyordu. Oysa bunun tek nedeni birbirlerini tanımıyor olmalarıydı.

Çeşitlilik ve farklılık, her iki taraf için de kendi türlerine yönelik bir tehdit olarak algılanmıştı daima. Ancak o günden itibaren bunlar, bütününü kabul edilen, saygı duyulan özellikler olarak görülmeye başlandı. Çünkü eninde sonunda her bir sincap, bir diğerinden farklıydı, fakat tümü aynı türün üyeleriydiler. Bu yüzden çeşitliliğin ve farklılığın, barış, karşılıklı anlayış ve olgunlaşma için ne denli önemli olduğu herkesçe kabul edildi. Nihayetinde, farklı olmak, özel olmak demekti. Tıpkı sadeliği, cesareti ve farklı oluşuyla küçük Lenny'nin kahramanca bir işe girişerek herkesin yararına olacak şekilde sincaplar arasında barışı getirişi gibi.

Sadece sincaplar değil, ister tüylü ister tüysüz olsun, bu acımasız savaşa şahitlik diğer tüm hayvanlar da anladılar ki önemli olan tüylerin rengi, gelenekler, alışkanlıklar, inançlar değil; kalplerde hissedilenlerdi. Çünkü kalplerini birbirlerine açtıklarında ortaya çıkan şey, farklılıklara dayalı nefret duygusu değil, sevgi ve dostluk olmuştu. Bundan böyle Londra ikiye bölünmeyecekti. Her iki türe üye sincaplar

birleşmiş, saygı ve sevgiyle bir bütün olmuşlardı. Artık kahverengi ve gri sincap ayırımı yoktu, tüm sincaplar için ortak yasalar vardı.

Kahverengi ve gri sincapların tümünü temsil eden büyük bir yönetim konseyi kuruldu ve başkanlığına, Leo'nun babası, Yaşlı Woodbush ve iki bilge gri sincap seçildi. Türler arasında duvar ören koruma yasaları yürürlükten kaldırıldı. Bunların yerine, sincaplar arası dostluk, birlik, beraberlik, karşılıklı saygı ve sevgiye dayanan, tüm sincapların eşit hak ve özgürlüklere sahip olduklarını garanti altına alan *Evrensel Sincap Kardeşliği Bildirgesi* ilan edildi.

Bu da, yemyeşil ve güzel İngiltere bahçelerinde yaşayan tüm hayvanların hak ve özgürlüklerini düzenleyen *Hayvanlar Anayasası* ile birleştirildi.

Peki ya Lenny?

Küçük kahraman, gerçek kimliğini, gerçek doğasını keşfedip kabullenmesini mümkün kılan çok önemli bir hayat dersi almıştı. Melez bir sincap olması Lenny için artık bir utanç

sebebi değil, bu ayrıcalığı ona verdiği için doğaya müteşekkir olduğu bir gurur kaynağıydı.

Lenny, biricik güvercinleri Eleonor ve Marvin ile yeniden, sevgiyle kucaklaştı. Gerçek ailesinin yıllar önce Lenny'yi emanet etmek üzere neden Eleonor ve Marvin'i seçtiğini bu iki göçmen kuş açıklayamamışlardı, ancak yine de artık bu önemli değildi. Her ne kadar Yaşlı Woodbrush, Lenny'nin gerçek annesinin bu iki göçmen kuşu tanıdığını söylese de, görünüşe göre Eleonor ve Marvin, Jane'e dair hiçbir şey hatırlamıyorlardı. Belki de onlar için günlük hayatlarında karşılaştıkları pek çok kahverengi sincaptan biri olan Jane, hatırlayamayacakları kadar sıradan biriydi.

İki göçmen kuş, Jane'in Lenny'nin sepetine bırakmış olduğu ve o âna dek bir çekmecedeki gizledikleri notu ona gösterdiler.

Her ne kadar kendisinin ve gerçek ailesinin geçmişine dair aydınlığa kavuşmamış daha pek çok şey olsa da, Lenny o an için kendini iyi hissediyordu.

Sonuç olarak, gerçekte kim olduğunu ve ailesinin daha kundaktayken onu neden terk ettiğini biliyordu.

Eleonor ve Marvin'ın, acımasız bir savaşın ortasında, melez bir sincap olan Lenny'yi nasıl kendi evlatları gibi sevip koruduklarını, sevgileriyle onu nasıl sarıp sarmaladıklarını anlamıştı. Kendi türlerinden olmamasına rağmen, büyük bir özveriyle onu bugünlere getirmişlerdi.

Bart gibi tembel, sakar ama altından bir kalp taşıyan yarasa dostu vardı. O, portakal suyu tutkusu gibi hiçbir zaman değişmeyecek özellikleriyle biricik dostuydu.

İkisi kısa bir zaman sonra yeniden okula gitmeye başladılar. Karma eğitim verilen bir okula kaydoldular ve burada, Leo ve çetesiyle de sık sık karşılaşır oldular. Leo ve arkadaşları neredeyse hiç değişmediler. Ancak Lenny ve Bart, artık onları eskisi kadar tehlikeli bulmuyorlardı. Yeni arkadaşları Vin'in ihtiyaç duydukları her an yardımlarına koşacağını biliyorlardı.

Kısacası her şey yolunda gidiyordu.

Fakat yine de, savaş bitmiş ve haklarındaki tutuklama kararı kaldırılmış olsa da, Lenny'nin gerçek annesiyle babası, yani Mark ve Jane, İngiltere'ye hiçbir zaman dönmediler.

Nedenini kimse öğrenemedi.

Nerede olduklarını da kimse öğrenemedi.

Hatta hâlen hayatta olup olmadıklarını bile kimse öğrenemedi.

Ancak Lenny, onların hâlen hayatta olduklarını hissediyordu. Her gün onları düşünüyor, her nerede olurlarsa olsunlar, Lenny'nin kahramanlık haberlerini almış olmalarını ve oğullarıyla gurur duymalarını ümit ediyordu.

Teşekkürler

Kardeşlerim Maurizio ve Roberto'ya kıymetli, akılcı ve eğlenceli önerileri için teşekkür ederim. Onlar olmasaydı *Sincaplar Savaşı* hayat bulamazdı. Onların cesaret veren desteği olmadan asla Battello a Vapore Ödülü'nü kazanamazdım.

Anne ve babama bütün kalbimle teşekkür ederim. Yarattığım hikâyenin gizli kahramanları onlardır. Çünkü onlardan öğrendiğim ve hâlâ öğrenmeye devam ettiğim şeylerle bu hikâyenin mimarı olabildim. Bu kitap onlar için.

Yarışmaya katıldığımı ve beş finalistten biri olduğumu öğrendiklerinde benden desteklerini esirgemeyen, her biri birbirinden değerli

Bayan Gisa ve Bay Tommaso'ya, Massimo'ya, Laura'ya, Marco'ya, Valentina'ya ve sevgili kuzenlerim Federica, Carla, Noemi, Alessandra ve Alberto'ya ayrı ayrı teşekkür ederim.

Ortaokul sıralarında tanıdığım, zorlu ve eğlenceli hayat maceramda hep yanımda olan eski dostum Sara'ya teşekkür ederim. Ödül töreninde de yanımdaydı. O olmasaydı başarabileceğime asla inanmazdım. Değerli dostluğu için tekrar tekrar teşekkür ederim.

Şefkatleri, sabırları ve bana bu fırsatı tanıdıkları için Alice Fornasetti ve Antonella Lavorato'ya da canı gönülden teşekkür ederim. Tüm Battello a Vapore ekibine ve Desideria Guicciardini'ye kitaptaki müthiş çizimler için çok çok teşekkür ederim.

Son olarak...

Başta melez sincap olmak üzere, bu tuhaf masalın tüylü ve bıyıklı tüm kahramanlarına teşekkürü bir borç bilirim. Bana büyük, büyük ama çok büyük şans getirdiler!!!

Carla Ciccoli

Carla Ciccoli Kimdir?

Carla dört yaşındayken

Hayal gücümün sınırlarını genişleten ve merakımı besleyen, kış ve yaz aylarının denizlerini anlatan masallarla büyütüldüm. Okul sıralarında okyanus diplerindeki batık şehirler, konuşan balıklar, çöllerdeki müzisyen develer, zaman yolculukları, yeraltı labirentleri ve galaksilerdeki tuhaf keşifler üzerine yazılar yazmaya başladım.

Büyürken etrafımda olup biteni daha iyi algılamaya, gözlemlemeye başladığımda kendimi gerçek hayata daha yakın hissedip, fantastik hikâyeler üretmekten vazgeçtim ve kendimi gerçekçi hikâyelere adadım. Gerçek hayatın içinden gözlemlediklerim ve analizlerim yazdıklarıma yansıdı ancak okul bittiğinde bu gerçekçilik arayışım da son buldu.

Buradan sonrası büyük bir boşluktu. Sessizlik... Kalemim kalem kutusuna, defterlerim bir çekmeceye kaldırıldı. Artık büyümüştüm. Ama merakım hiç son bulmamıştı. İnsanların aklından geçenleri ve zamanla nasıl değiştiklerini gerçekten anlamak istiyordum. Evet, bir nevi zihin araştırmacısı olmak... Üniversitede

psikoloji okumaya başla-
mamla, çocukluğumdaki
merakımı ve hayal gücü-
mü yeniden anımsadım ve
çocukların zihninde do-
laşan düşüncelerin neler
olduğunu anlayabilmenin
ne kadar ilginç olduğunu
fark ettim. Üzerinde çokça
çalıştıktan sonra nihayet
benim için dünyanın en
güzel mesleği olan mesle-

Carla Ciccoli

ğimi icra etmeye başladım. Buna rağmen hayatımda bir
şeylerin eksikliğini hissediyordum ancak bu eksikliğin
ne olduğunu bir türlü bulamıyordum. Otuzuncu yaşı-
ma basmamdan kısa bir süre önce nihayet fark ettim ki,
hayatımda düşlem eksikti. Böylelikle, güzel bir günde
çıkıp kendime bir defter aldım. Muhitim güzel park-
larından birine gittim. Işıl ışıl bir ilkbahar gününde
banklardan birine oturdum. Gerçek ve düş arasında
yazmaya, yazmaya ve yazmaya başladım.

Carla Ciccoli

Desideria Guicciardini Kimdir?

Desideria altı yaşındayken

Küçükken kitapları, onları okumayı, incelemeyi ve biriktirip saklamayı çok sevdim. Ancak birçoğu resimsizdi. Ben de tek başıma onlara resimler çizmeye başladım ve bunu yaparken çok eğleniyordum. Genel lisede eğitim görmeye başladım. Orada birçok şey okutuluyordu ama çizime dair hiçbir

şey yoktu. Okuduğum her şeyin resmini çizmek istiyordum ve eve döndüğümde gizliden gizliye ders kitaplarında okuduğum şeylerle ilgili resimler çiziyordum.

Biraz daha büyüdüğümde şansın ayağıma kadar gelmesini beklemeyerek çizimlerimi bir yayınevine gönderdim ve hemen bir kitabın çizimlerini yapmam için teklifte bulundular.

Bunun üzerinden tam yirmi yıl geçti ama asla çizim yapmaktan vazgeçmedim.

Böylelikle yapmaktan en çok keyif aldığım şey mesleğim hâline geldi!

Desideria Guicciardini

Desideria Guicciardini